

**APELACIONI SUD
PRIŠTINA**

Broj predmeta: PAKR 158/17
Datum: 7. decembar 2017. godine

APELACIONI SUD KOSOVA u veću sastavljenom od sudije EULEX-a Jorge Martins Ribeiro, u svojstvu predsednika veća i sudije izvestioca, sudije EULEX-a Krassimir Mazgalov i sudije Apelacionog suda Kosova Hava Haliti, u svojstvu članova veća, uz učešće pravnog službenika EULEX-a Timo Torkko, u svojstvu zapisničara, u predmetu P. br. 61/2016 pred Osnovnim sudom u Mitrovici protiv lica:

R.R.;

M.V.;

optuženi po optužnici tužioca EULEX-a pri Kancelariji državnog tužioca u Mitrovici, od 7. maja 2014. godine (sudu podneta 8. maja 2014), kao i po izmenjenoj optužnici od 7. septembra 2016. godine, u pogledu sledećih krivična dela:

- I. **Teško ubistvo iz člana 146. i člana 147. stav (4), (6), (8) i (10) Krivičnog zakonika Kosova (u daljem tekstu „KZK“), UNMIK/REG/2003/25 (u daljem tekstu KZK) u vezi sa članom 23. KZK *pari materia* sa članovima 178. i 179. stav (1.5), (1.7), (1.9) i (1.10) Krivičnog zakona Republike Kosovo (u daljem tekstu „KZRK“) u vezi sa članom 31. KZRK;**

- II. **Teško ubistvo u pokušaju iz člana 146, 147. stav (4) (6), (8) i (10) KZK u vezi sa članovima 20. i 23. KZK *pari materia* sa članovima 178. i 179. stav (1.5), (1.7), (1.9) i (1.10) KZRK u vezi sa članovima 28. i 31. KZRK;**

- III. **Neovlašćeno vlasništvo, kontrola, posedovanje ili korišćenje oružja iz člana 328. stav (1) i (2) KZK u vezi sa članom 23. KZK; *pari materia* sa članom 374. KZRK u vezi sa članom 31. KZRK;**

- IV. Ometanje službenog lica u obavljanju službene dužnosti iz člana 316. stav (1) i (3) KZK u vezi sa članom 23. KZK *pari materia* sa članom 409. stav (1) i (2) KZRK u vezi sa članom 31. KZRK;**
- V. Ugrožavanje javnog saobraćaja opasnom radnjom ili sredstvima iz člana 299. stav (1) KZK u vezi sa članom 23. KZK *pari materia* sa članom 380. stav (1) KZRK u vezi sa članom 31. KZRK;**
- VI. Izazivanje opšte opasnosti iz člana 291. stav (1), (3) i (5) KZK u vezi sa članom 23. KZK *pari materia* sa članom 365. KZRK u vezi sa članom 31. KZRK;**
- VII. Učestvovanje u masi koja vrši krivično delo iz člana 320. stav (1) KZK u vezi sa članom 23. KZK *pari materia* sa članom 412. KZRK u vezi sa članom 31. KZRK.**

odlučujući po žalbama izjavljenim od strane tužioca EULEX-a 27. februara 2017. godine, od strane branioca A.L. u ime okrivljenog M.V. 24. februara 2017. godine i od strane branioca Ž.J. u ime okrivljenog R.R. 1. marta 2017. godine, protiv presude Osnovnog suda u Mitrovici P. br. 61/2016 od 21. novembra 2016. godine;

nakon razmatranja odgovora tužioca EULEX-a podnetog 6. marta 2017. godine;

nakon razmatranja dopune žalbe branioca Ž.J. u ime okrivljenog R.R., koja je podneta 11. aprila 2017. godine;

kao i podneska apelacionog tužioca podnetog 13. aprila 2017. godine;

nakon održanog javnog zasedanja žalbenog veća dana 26. oktobra 2017. godine;

nakon većanja i glasanja 10. novembra 2017. godine;

shodno članovima 389. 390, 394, 398. i 401. Zakona o krivičnom postupku Kosova (u daljem tekstu „ZKP“);

donosi sledeću:

PRESUDU

A) Apelacioni sud *ex officio* oglašava apsolutnu zabranu krivičnog gonjenja u vezi sa obojicom okrivljenih u pogledu krivičnog dela iz tačke V optužnice, shodno članu 299. stav (1) KZK, u vezi sa članom 90. stav (1.5) KZK, 91. stav (1. i 6) KZK. Shodno članovima 362. stav (1) i 363. stav (1.3) ZKP, iz razloga što je apsolutni period zastarelosti istekao dana 26. jula 2017. godine, sud odbija optužbe u vezi sa krivičnim delom iz tačke V optužnice.

B) Delimično se usvaja žalba podneta od strane tužioca EULEX-a 27. februara 2017. godine, izjavljena protiv presude Osnovnog suda u Mitrovici P. br. 61/2016 od 21. novembra 2016, godine, u pogledu razmatranja postojanja (sukcesivnog) saizvršilaštva u tački IV optužnice, shodno članu 23. KZK.

Preostali deo žalbe se odbija kao neosnovan.

C) Odbacuje se i neće se razmatrati žalba podneta od strane branioca Ž.J. u ime okrivljenog R.R. od 27. februara 2017. godine, izjavljena protiv presude Osnovnog suda u Mitrovici P. br. 61/2016 od 21. novembra 2016. godine, koja ne sadrži obrazloženje – podneto u naknadnom podnesku od 8. marta 2017. godine –, jer nisu ispoštovani pravni uslovi kako je propisano zakonom, shodno članovima 376. stav (1.1.4 i 1.1.7) i (4) ZKP, čl. 379. ZKP, čl. 382. stav (1.2) i člana 398. stav (1.1) i stav 3. (donošenje jedinstvene odluke o svim žalbama na istu presudu).

D) Delimično se usvaja, prema članu 399. ZKP, žalba podneta od strane branioca A.L. u ime okrivljenog M.V. od 24. februara 2017. godine, izjavljena protiv presude Osnovnog suda u Mitrovici P. br. 61/2016 od 21. novembra 2016. godine, shodno članu 398(1.4) ZKP, u pogledu smanjenja kazne. Kazna izrečena okrivljenom M.V. se preinačuje i određuje na 1 godinu i 3 meseca zatvora; period verifikacije ostaje nepromenjen (3 godine).

Preostali deo žalbe se odbija kao neosnovan.

E) Obzirom na umanjenje kazne sa okrivljenom M.V., iz razloga koji nisu isključivo lične prirode, shodno članovima 387. stav (1), 394. stav (1.4) i 397. (*beneficium cohaesionis*) ZKP, kazna okrivljenom R.R. se preinačuje i određuje na 1 godinu i 9 meseci zatvora; period verifikacije ostaje nepromenjen (4 godine). Kao i u osporenoj presudi, shodno članu 73. stav (1) KZK, vreme provedeno u sudskom pritvoru i

prilikom lišavanje slobode od 11. aprila 2014. do 22. aprila 2015. godine će biti uračunato (umanjeno) u kaznu u slučaju opoziva uslovne kazne.

F) Shodno članu 398. stav (1.4), u vezi sa članom 370. stav (1. i 2.) i čl. 403. ZKP, ispravlja se datum izvorne presude na 7. februar 2017. godine jer odgovara datumu kada je ista poslata na prevod i određuje da kada se spis predmeta vrati u Osnovni sud u Mitrovici, sudski pisar, koji je još uvek član osoblja EULEX-a, treba potpisati izvornu presudu i upisati odgovarajući datum, po odluci ovog Apelacionog suda.

G) Shodno članu 370. stav (1. i 2.) u prvostepenoj presudi tekst „član 318. stav (2) KZK“ predstavlja grešku prilikom kucanja, i treba da glasi „član 318. stav (1) KZK” – u skladu sa poslednjim pasusom na strani 39 engleske verzije osporene presude.

H) U dispozitivu i obrazloženju gde su okrivljeni oглаšeni krivim za krivično delo učestvovanje u grupi koja ometa službeno lice u obavljanju službenih dužnosti prema članu 318. stav (1) KZK, postavlja se referenca na član 23. KZK, sa izvršilaštvo.

I) Potvrđuje se u preostalom delu presuda Osnovnog suda u Mitrovici P. br. 61/2016 od 21. novembra 2016. godine.

OBRAZLOŽENJE

I. RELEVANTNI ISTORIJAT POSTUPKA

1 - Dana 8. maja 2014, tužilac pri kancelariji Tužilaštva EULEX-a u Mitrovici je podigao optužnicu PP.br. 103/2011 od 7. maja 2014. godine protiv okrivljenih R.R. i M.V., optužujući obojicu za krivična dela "teško ubistvo", iz člana 146. i člana 147. stav (4), (6), (8) i (10) KZK u vezi sa članom 23. KZK, "teško ubistvo u pokušaju", iz člana 146, 147. stav (4) (6), (8) i (10) KZK u vezi sa članovima 20. i 23. KZK, "neovlašćeno vlasništvo, kontrola, posedovanje ili korišćenje oružja", iz člana 328. stav (1) i (2) KZK u vezi sa članom 23. KZK, "ometanje službenog lica u obavljanju službene dužnosti" iz člana 316. stav (1) i (3) KZK u vezi sa članom 23. KZK, "ugrožavanje javnog saobraćaja opasnom radnjom ili

sredstvima" iz člana 299. stav (1) KZK u vezi sa članom 23. KZK, "izazivanje opšte opasnosti", iz člana 291. stav (1), (3) i (5) KZK u vezi sa članom 23. KZK, i "učestvovanje u masi koja vrši krivično delo", iz člana 320. stav (1) KZK u vezi sa članom 23. KZK.

2 – Prvo ročište glavnog pretresa u krivičnom predmetu 59/2014 je održano 19. januara 2015. godine, a glavni pretres je zaključen 20. aprila 2015. godine, uz donošenje oslobađajuće presude za obojicu okrivljenih u pogledu svih optužbi. Na osnovu te presude, obojica optuženih, i R.R. i M.V. su oslobođeni krivice u pogledu svih optužbi.

3 - Dana 8. juna 2015. godine, tužilac je izjavio žalbu protiv napred pomenute presude prvostepenog suda.

4 – Nakon žalbe koju je na tu presudu izjavio tužilac EULEX-a, Apelacioni sud Kosova je 29. aprila 2016. godine u svom rešenju PAKR 355/2015 usvojio žalbu, poništio presudu i predmet vratio Osnovnom sudu u Mitrovici na ponovno odlučivanje.

5 - Dana 7. septembra 2016. godine, tužilac EULEX-a je podneo izmenjenu optužnicu u vezi sa sledećim krivičnim delima u pogledu obojice okrivljenih:

- I. Teško ubistvo iz člana 146. i člana 147. stav (4), (6), (8) i (10) Krivičnog zakonika Kosova, UNMIK/REG/2003/25 (u daljem tekstu KZK) u vezi sa članom 23. KZK *pari materia* sa članovima 178. i 179. stav (1.5), (1.7), (1.9) i (1.10) Krivičnog zakona Republike Kosovo, Zakon br. 04/L082 (u daljem tekstu "KZRK") u vezi sa članom 31. KZRK;
- II. Teško ubistvo u pokušaju iz člana 146, 147. stav (4) (6), (8) i (10) KZK u vezi sa članovima 20. i 23. KZK *pari materia* sa članovima 178. i 179. stav (1.5), (1.7), (1.9) i (1.10) KZRK u vezi sa članovima 28. i 31. KZRK;
- III. Neovlašćeno vlasništvo, kontrola, posedovanje ili korišćenje oružja iz člana 328. stav (1) i (2) KZK u vezi sa članom 23. KZK, *pari materia* sa članom 374. KZRK u vezi sa članom 31. KZRK;
- IV. Ometanje službenog lica u obavljanju službene dužnosti iz člana 316. stav (1) i (3) KZK u vezi sa članom 23. KZK *pari materia* sa članom 409. stav (1) i (2) KZRK u vezi sa članom 31. KZRK;

- V. Ugrožavanje javnog saobraćaja opasnom radnjom ili sredstvima iz člana 299. stav (1) KZK u vezi sa članom 23. KZK *pari materia* sa članom 380. stav (1) KZRK u vezi sa članom 31. KZRK;
- VI. Izazivanje opšte opasnosti iz člana 291. stav (1), (3) i (5) KZK u vezi sa članom 23. KZK *pari materia* sa članom 365. KZRK u vezi sa članom 31. KZRK;
- VII. Učestvovanje u masi koja vrši krivično delo iz člana 320. stav (1) KZK u vezi sa članom 23. KZK *pari materia* sa članom 412. KZRK u vezi sa članom 31. KZRK.

6 – Glavni pretres ponovljenog postupka je otpočeo 7. septembra 2016. godine, i trajao je do 18. novembra 2016. godine. Glavni pretres je trajao 11 dana, a ročišta su održana 7, 14, 15, 19, 20. i 26. septembra 2016. godine, 7, 10. i 17. oktobra 2016. godine, 16. i 18. novembra 2016. godine u prisustvu tužioca, oštećenih strana D.Z. i M.Z., predstavnika oštećenih strana B.M. i E.P., okrivljenog R.R., njegovih branilaca Ž.J. i N.V., i okrivljenog M.V. i njegovog branioca A.L..

7 - Dana 21. novembra 2016. godine, Osnovni sud je objavio presudu u predmetu P. br 61/2016, javno objavljujući izreku presude.

8 – Prema pomenutoj presudi, okrivljeni su oslobođeni optužbi za tačke optužnice pod 1, 2, 3, 5, 6 i 7. Okrivljeni su proglašeni krivim za tačku 4, za krivično delo učestvovanje u grupi koja ometa službeno lice u obavljanju službenih dužnosti, iz člana 318. stav 2. KZK.

9 - Okrivljeni R.R. je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2 godine, međutim, u skladu sa članom 43. stav 1. i članom 44. stav 2 KZK, kazna se neće izvršiti ukoliko osuđeno lice ne izvrši drugo krivično delo u periodu verifikacije od četiri (4) godine. U pogledu okrivljenog R.R., shodno članu 73. stav 1. KZK, naloženo je da vreme provedeno u sudskom pritvoru i tokom lišavanja slobode, od 11. aprila 2014. do 22. aprila 2015. godine, bude uračunato u kaznu zatvora, u slučaju opoziva uslovne kazne i izvršenja kazne zatvora.

10 - Okrivljeni M.V. je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 godine i 6 meseci, međutim, u skladu sa članom 43. stav 1. i članom 44. stav 2 KZK, kazna se neće izvršiti ukoliko osuđeno lice ne izvrši drugo krivično delo u periodu verifikacije od tri (3) godine.

11 – Presuda je okrivljenom R.R. uručena 14. februara 2017. godine, a njegovom braniocu Ž.J. 15. februara 2017. Podnesak pod nazivom „žalba“ je podnet 1. marta 2017. od strane branioca u ime okrivljenog. Branilac je potom kasnije, 11. aprila 2017. godine, podneo dopunu prethodnog podneska pod nazivom „žalba“.

12 – Presuda je okrivljenom M.V. uručena 11. februara 2017. godine, a njegovom braniocu A.L. 14. februara 2017. godine. Branilac je u ime okrivljenog izjavio žalbu 24. februara 2017. godine.

13 – Presuda je tužiocu EULEX-a uručena 14. februara 2017, a tužilac EULEX-a je u vremenskom roku izjavila žalbu 27. februara 2017. godine.

14 – Žalba M.V. je tužiocu EULEX-a dostavljena 1. marta 2017. godine, i tužilac EULEX-a je podneo odgovor na istu 6. marta 2017. godine (388(2) ZKP).

15 - Podnesak „žalba“ R.R. je tužiocu EULEX-a dostavljen 6. marta 2017. godine, i tužilac EULEX-a je podneo odgovor na istu 7. marta 2017. godine (388(2) ZKP).

16 – Žalba tužioca EULEX-a je R.R. dostavljena 2. marta 2017. godine, a njegovom braniocu Ž.J. 3. marta 2017. Nikakav odgovor nije dostavljen u ime R.R..

17 – Žalba tužioca EULEX-a je M.V. dostavljena 3. marta 2017, a njegovom braniocu A.L. 1. marta 2017. godine. Nikakav odgovor nije dostavljen u ime M.V..

18 – Apelacioni tužilac je podneo svoj odgovor 13. aprila 2017. godine.

19 - Dana 26. oktobra 2017. godine, Apelacioni sud je održao javno zasedanje. Žalbeno veće je 10. novembra 2017. godine održalo većanje i glasanje.

II. PODNESCI STRANAKA

A. Žalba tužioca EULEX-a

20 – Tužilac je predložio Apelacionom sudu da okrivljene proglasi krivim po tačkama optužnice 1-3 i 5-7. Pored toga, po tački 4 tužilac predlaže Apelacionom sudu da okrivljene proglasi krivim za krivično delo ometanje službenih lica u obavljanju službenih dužnosti, kako je navedeno u optužnici. Žalba se zasniva na pogrešnom i nepotpuno utvrđenom

činjeničnom stanju, bitnim povredama odredaba krivičnog postupka, kao i na osnovu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja shodno članu 383. stav (1.1), (1.2) i (1.3) ZKP.

21 – Tužilaštvo tvrdi sledeće: predsednik veća je uputio zahtev da se produži rok za izradu presude 19. decembra 2016. Zahtev je istog dana odobren od strane vršioca dužnosti predsednika Osnovnog suda u Mitrovici. Kako bi u potpunosti postupili u skladu sa članom 369. stav (1) i (2) i članom 370. stav (2) ZKP, datum presude je trebao biti nakon 19. decembra 2016. godine, obzirom da je to datum kada je zahtev odobren od strane vršioca dužnosti predsednika Osnovnog suda. Pored toga, suprotno odredbama člana 369. stav (2) ZKP, presuda nije potpisana od strane zapisničara.

22 – Okrivljeni su optuženi za saizvršilaštvo u pogledu izvršenja krivičnih dela koja im se stavljaju na teret u tačkama I, II, III. Prema tome, i u skladu sa važećim krivičnim zakonikom, učestvovanje okrivljenih u izvršenju ovih krivičnih dela ne zahteva da oni budu u posedu oružja, nego da su oni dali značajan doprinos izvršenju ovih krivičnih dela.

23 – Tužilaštvo takođe traži od suda da utvrdi da su radnje pomenute u tački IV učinjene u saizvršilaštvu, prema članu 23. KZK.

24 – U tački IV optužnice, prema rečima tužilaštva, Osnovni sud je pogrešio u svom obrazloženju odredaba saizvršilaštva iz člana 23. KZK *pari materia* sa članom 31. KZ iz 2013. godine. Pomenuti član zahteva da je izvršilac "*učestvovao u grupi lica koji su zajedničkom radnjom...*". Nije potrebno primeniti saizvršilaštvo prema članu 23. KZK ili članu 31. KZK. Osnovni sud nije uzeo u obzir da su okrivljeni postupali zajednički u ostvarenju krivičnih radnji prilikom izvršenja krivičnih dela. Primena *saizvršilaštva* je neophodna s obzirom na uloge i učestvovanje okrivljenih u grupi. Odredbe za delo učestvovanje u grupi koja ometa službeno lice u obavljanju službenih dužnosti suprotno članu (2) KZK ne podrazumevaju da u svom okolnostima, kada se ova optužba podnosi za 2 ili više okrivljenih lica, postoji pretpostavka da bi okrivljeni delovali u saizvršilaštvu.

25 – U tačkama V i VI, Osnovni sud je pogrešio u svom obrazloženju da odredbe za delo ugrožavanje javnog saobraćaja opasnim radnjama ili sredstvima sadrži znatne karakteristike dela izazivanje opšte opasnosti. Ova dva dela, kako se može videti u elementima navedenim u njihovim odredbama, su različita i odvojena. Koncept *realnog sticaja* dela na koji aludira Osnovni sud predstavlja pokušaj da se kreira koncept koji je nepotreban i nije predviđen u

odredbama KZK ili KZRK, kao ni u ZKP. Obrazloženje Osnovnog suda u pogledu načela *prividni realni sticaj*, *idealni sticaj* i *supsidijarnost je ultra vires* jer je Osnovni sud pogrešno odstupio od svog delokruga i nadležnosti u svom tumačenju zakona u pokušaju da se zamene odredbe zakona, odnosno KZK i ZKP, sa teoretskim pravnim načelima koji su krajnje irelevantni i neprimenjivi.

26 – U pogledu tačke VII optužnice, Osnovni sud je u svojoj presudi zaključio da je opšte mišljenje da skup treba imati više od (7) ili najmanje (10) lica. Tužilaštvo ističe mišljenje Vrhovnog suda od 21. oktobra 2010. godine u kojem se kaže da u pogledu člana 320. stav (1) KZK, skup okupljenih lica znači 8 ili više lica. Odredbe člana 412. KZRK citirane u prethodnom pasusu izričito navode da se okupljeni skup ljudi sastoji od osam ili više lica.

27 – Na osnovu napred iznetog, tužilaštvo predlaže Apelacionom sudu da preinači osporeno rešenje time što će doneti osuđujuću presudu i osuditi okrivljene po svim tačkama optužnice. Alternativno, tužilac predlaže Apelacionom sudu da predmet uputi Osnovnom sudu na ponovno odlučivanje.

B) Žalba branioca Ž.J. u ime R.R.:

28 – Branilac R.R., Ž.J., predlaže Apelacionom sudu da preinači osporenu presudu, oslobodi okrivljenog R. optužbi ili da poništi presudu i predmet vrati Osnovnom sudu na ponovni postupak i odlučivanje. Žalba se zasniva na bitnim povredama odredaba krivičnog postupka (član 384. ZKP), povredama krivičnog zakona (član 385. ZKP) kao i pogrešnom i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju (član 386. ZKP). Žalba je takođe podneta na osnovu odluke o krivičnim sankcijama (član 387. ZKP).

Branilac završava podnesak rečima “Dostaviću obrazloženje žalbe u posebnom podnesku”.

29 - Podnesak koji sadrži razloge nosi datum 15. mart, koji je potom podnet sudu 11. aprila 2017. godine, a branilac je podnesak imenovao dopuna žalbe (dodat kurziv) navodeći sledeće:

U pogledu navodne bitne povrede krivičnog postupka:

30 – Presuda krši krivični postupak jer je Osnovni sud svoju presudu zasnovao isključivo na osnovu svedočenja jednog svedoka, čiji kredibilitet je više nego sporan. Svedok F.U. je

svojim kolegama rekao da je prepoznao 3 do 4, ili 4 do 5 lica na drugoj barikadi. Svedok F.U. je jedini svedok koji je video 10 do 15 lica na barikadi, dok nijedan drugi svedok nije pomenuo više od 8 lica, počevši od 4 do 5, ili 7 do 8 lica. Svedok F.U. je okrivljenog R. opisao kao plavog, što on nije, i u početku je dao pogrešno prezime, pogrešno ime oca, govoreći o licu (muškarcu) koji ima dvojicu sinova sličnih godina kao okrivljeni R.. Svedok F.U. je pomenuo i kontrolu saobraćaja kada R. nije imao nikakva lična dokumenta sa sobom. Rekao je da je pokojni E.Z. tom prilikom bio zajedno sa njim u patroli, ali on to, nažalost, ne može da potvrdi. Ne postoje drugi dokazi.

31 – Takođe, način na koji se svedok F.U. ponašao tokom saslušanja nije podiglo njegov kredibilitet, jer se bojao za svoju bezbednost, odbijajući da svedoči i tražeći odlaganje.

32 - Svedok F.U. je sedeo u oklopnom vozilu iza vozača i suvozača, gde nije bilo horizontalnih sedišta (što znači okrenutim prema napred), nego je bilo neodvojivih bočnih sedišta sa leve i desne strane, naslonjenim na bočnim stranama vozila, blokirajući pogled između vozača i suvozača. Takođe, vetrobransko staklo je podeljeno po sredini metalnim delom, a čitava površina je zaštićena metalnom mrežom, što je ozbiljno smanjivalo vidljivost.

33 – Uzimajući u obzir da se presuda zasniva isključivo na svedočenjima svedoka F.U., kao i napred pomenute nedoslednosti među tim svedočenjima, presuda se zasniva na nepouzdanim dokazima. Postoji ogromna nedoslednost između izreke i obrazloženja, dok u obrazloženju nisu navedeni razlozi za odlučujuće činjenice. Kao posledica toga, Osnovni sud je prekršio član 384. stav (1.12) ZKP u vezi sa članom 370. stav (7) ZKP, iz razloga što je prvostepeni sud sproveo pogrešnu ocenu izvedenih dokaza.

U pogledu navodnog kršenja krivičnog zakona:

34 – Osnovni sud nije ustanovio da je okrivljeni počinio bilo koje delo koje se može okvalifikovati kao prekršaj, a pogotovu ne krivično delo za koje je oglašen krivim i osuđen. Presuda se pogrešno zasniva na svedočenju jedinog i nepouzdanog svedoka.

U pogledu navodnog pogrešnog i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja:

35 – Osnovni sud je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje jer je presudu zasnovao isključivo na iskazu jednog svedoka, F.U.. Taj iskaz nije pouzdan i takođe je bez ikakvog osnova. Svedok F.U. je bio pristrasan, i tvrdoglavo je pokušavao da dokaže da je okrivljeni R.R. bio na mestu zločina.

36 - Okrivljeni R.R. nije fizički bio prisutan na kritičnom mestu, niti je bio umešan u radnju ili radnje. Na osnovu izjave zaštićenog svedoka (svedok B.), R. se, u to vreme, nalazio 200 - 300 metara dalje, na mestu gde se nalazi stovarište za građevinski materijal, pored kojeg se nalazi restoran "Jelena Anžujaska", ispred kojeg je R. parkirao svoj automobil, crvenu Škodu. Ovo je potvrđeno od strane brojnih svedoka, a Osnovni sud je ustanovio da razdaljina nije bila 200-300 metara, već 674 metara, kao i da se mesto zločina ne može videti sa te lokacije zbog konfiguracije terena. Prema svedočenju svedoka B. i drugih svedoka, R. je viđen na licu mesta kada su se čuli prvi pucnji, ali ti pucnji su se desili u momentu kada je vozač oklopnog vozila pokušavao da ukloni barikadu, gurajući vozila koja su činila barikadu. To je bio momenat kada su lica na barikadi napustila svoje mesto i otišli pešice duž puta prema Zubinom Potoku ili u šumu. Ne postoji teoretska mogućnost da se R. nalazio na barikadi kada je konvoj zaustavljen.

37 – Presuda nije dosledna jer je Osnovni sud našao da je svedočenje svedoka B. verodostojno, koje je podržano svedočenjima svedoka odbrane, ali istovremeno je zaključeno da svedočenja svedoka odbrane (iskazi koji su bili dosledni svedočenju svedoka B.) nisu verodostojna. Takvo obrazloženje, logici nepoznato, je neodrživo na svim nivoima.

U pogledu odluke o krivičnim sankcijama:

38 – Odbrana navodi da je presuda neodrživa takođe i u pogledu odluke o krivičnim sankcijama, bez upućivanja na vrstu ili dužinu trajanja kazne.

C) Žalba branioca A.L. za M.V.:

39 – Branilac M.V., A.L. poziva Apelacioni sud da poništi prvostepenu presudu i da vrati predmet na ponovno suđenje. Žalba se zasniva na suštinskoj povredi odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, povredi krivičnog zakonika i odluci o krivičnoj sankciji.

40 – On izjavljuje da Tužilaštvo nije izvelo nijedan dokaz kojim se potvrđuje krivica okrivljenog V. u vezi sa krivičnim delima za koja se tereti. Napadnuta presuda ne daje jasno i iscrpno obrazloženje u pogledu toga koje činjenice i iz kojih razloga se iste smatraju dokazanim ili nedokazanim. Razlozi u pogledu ključnih činjenica su potpuno nejasni i postoji bitna protivrečnost između onoga što se javlja u izreci presude i obrazloženju presude ili izjavama datim u zapisnicima. Nedostaci u presudi suštinski povređuju odredbe krivičnog postupka iz člana 384(1.12) ZKP u vezi sa članom 370(7) ZKP.

Što se tiče navodne bitne povrede krivičnog postupka:

41 – Prvo, pretresno veće Osnovnog suda je našlo u presudi (strana 33) da je okrivljeni V. bio na barikadi sa grupom ljudi delimično zasnovano na izjavi svedoka B.. Međutim, po rečima svedoka B. i prepoznavanju na glavnom pretresu, svedok B. je izjavio da okrivljeni V. nije bio na licu mesta. Ova protivrečnost je povreda članova 384(1.12) u vezi sa članom 370(7) ZKP.

42 – Drugo, svedok F.U. je u izjavi od 26.07.2011. godine u regionalnoj policijskoj stanici u Mitrovici izjavio da je prepoznao četiri (4) lica ali on uopšte nije pomenuo ili opisao lice iz foto albuma broj 4, fotografija broj 1. Svedok F.U. je u svojoj izjavi od 29.07.2011. godine pomenuo ista lica kao u izjavi od 26.07.2011. godine. Svedok F.U. nije pomenuo, niti je dao opis lica iz foto albuma 4, fotografija 1(a). Prema policijskom izveštaju D.E. od 30.07.2011. godine koji je primio informaciju od nepoznatog izvora koji je želeo da ostane anonimn, okrivljeni V. je bio u „Opel Corsi“ nepoznate boje na licu mesta (strana 347 prema policijskim izveštajima, cd). Na osnovu napred pomenutog, izjavi svedoka F.U. ne bi trebalo da se da kredibilitet jer nepostojanje materijalnih dokaza i potkrepljujućih činjenica pokazuje da ima predrasude.

43 – Presuda ne može da se zasniva na pretpostavci već mora da se zasniva na materijalnim dokazima, pouzdanim i nespornim činjenicama. Budući da u ovom predmetu Osnovni sud nije uspeo da ustanovi osnovu za dobijanje odgovarajućeg zaključka, presudom se u bitnoj meri povređuju odredbe krivičnog postupka član 384(1.12) ZKP u vezi sa članom 370(7) ZKP i povređuju se odredbe krivičnog postupka član 384(2.1) ZKP u vezi sa članovima 3 i 7 ZKP.

44 – Što se tiče prepoznavanja, svedok F.U. je izjavio u izjavi od 5. avgusta 2011. godine da „je tu bilo drugih i više od petoro (5) drugih, sve ukupno 10“. On je opisao te druge ljude i njihove karakteristike izjavljujući „sećam se dvojice mladića, bili su visoki i mladi, mladi od ostalih u toj grupi od pet koji su gestikulirali podižući tri prsta i srednji prst...ja sam u stanju da ih prepoznam jer sam obratio puno pažnje na ovog momka i još jednog mladića jer ih nisam poznao od ranije...“. Svedok F.U. nije dao nikakav opis ovih lica ili njihovu karakteristiku, ali je na zahtev istražnih službenika za prepoznavanje iz šest foto albuma on prepoznao osobu sa fotografije broj 1 album broj 4, okrivljenog M.V.. Ovo prepoznavanje nije bilo u skladu sa članom 255 PKZK (na snazi u to vreme) koji reguliše postupak prepoznavanja. Odbrana je uložila prigovor na dokaze svedoka F.U. i predložila je da se proglase neprihvatljivim. Osnovni sud nije dao nikakvo objašnjenje o ovom delu i samim tim se presudom povređuje krivični postupka u članu 384(1.12) ZKP u vezi sa članom 370(7) ZKP.

Što se tiče navodno pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja:

45 – Utvrđivanje činjeničnog stanja od strane Osnovnog suda je pogrešno i nepotpuno zato što je obrazloženje presude samo prebacivanje izjava svedoka i iskaza datih policiji i na glavnom suđenju i delimično izjava iz završnih reči branilaca. Osnovni sud je samo delimično ustanovio činjenice koje jesu i koje nisu verodostojne. Pored toga, Osnovni sud nije ocenio tačnost protivrečnih dokaza – navedenih napred u tački Bitna povreda krivičnog postupka – iz člana 370(7) povredom članova 386(2) i (3) ZKP.

Što se tiče povrede krivičnog zakonika:

46 – Osnovni sud nije primenio načela pretpostavke nevinosti i *in dubio pro reo* jer je našao da radnje okrivljenog predstavljaju krivično delo definisano u članu 318 KZK.

Što se tiče navodne odluke o krivičnoj sankciji:

47 – Osnovni sud nije ispravno odredio kaznu uzimajući u obzir sve relevantne faktore.

D) Odgovori na žalbe:

48 – EULEX-ov tužilac EULEX-ovog Tužilaštva u Mitrovici podneo je odgovor u vezi sa žalbama odbrane. EULEX-ov tužilac predlaže da se odbiju žalbe protiv presude Osnovnog suda na osnovu sledećeg:

49 – U pogledu žalbe R.R., Tužilaštvo je prvenstveno izjavilo da će dati odgovor kada okrivljeni dostavi obrazloženje svoje žalbe.

50 – U pogledu žalbe M.V., Tužilaštvo tvrdi da osnove navedene u žalbi (u trećem pasusu na drugoj strani) dovode u zabludu jer svedok B. nije izričito izjavio da okrivljeni M.V. nije bio prisutan, da je lice mesta bilo kako se predlaže u žalbi.

51 – Svedok F.U. je prepoznao lica koja je mogao da prepozna kada je bio prisutan na licu mesta. Nije sporna činjenica da je svedok F.U. prepoznao okrivljenog M.V. (videti zapisnik njegove izjave kao svedoka od 5. avgusta 2011. godine, strane 1838 – 1849, na strani 1841 spisa predmeta). Pravila procedure prepoznavanja su primenjena tokom obavljenih saslušanja, uključujući i saslušanje svedoka F.U.. Prepoznavanje je obavljeno u skladu sa članom 255 privremenog krivičnog zakonika Kosova (PKZK) i članom 16 Zakona o policiji br. 03/L-035 koji su važili u vreme izvršenja krivičnih dela. Za zakonitu svrhu sprovođenja postupka prepoznavanja korišćenje fotografija ispunjava uslove predviđene odredbama člana 255 PKZK i člana 16 Zakona o policiji br. 03/L - 035.

52 – Nema protivrečnosti u izjavama svedoka jer se dokazi koje su dali svi svedoci odnose na okolnosti koje se tiču onoga što je svaki pojedinačni svedok video ili uočio na licu mesta.

E) Predlog apelacionog tužioca Kosova

53 – Apelacioni tužilac poziva Apelacioni sud da:

- Osudi okrivljene R.R. i M.V. za krivična dela pomaganje u ubistvu iz nehata ili pomaganje u nanošenju teških telesnih povreda i ometanje službenih lica u vršenju službenih dužnosti i da im izrekne znatno veću kaznu i

- Odbaci žalbu R.R. kao neprihvatljivu u skladu sa članovima 376, 379, 382 (1) i 398 (1.1) ZKP i
- Odbaci žalbu M.V. kao neosnovanu.

54 – Što se tiče prihvatljivosti žalbe R.R., kada je „dopuna“ pridodata spisu predmeta dana 11. aprila 2017. godine, apelacioni tužilac napominje da žalba nije u skladu sa članom 376 ZKP. Niti ista omogućava Tužilaštvu ili Apelacionim sudu da jasno razumeju i bave se osnovama žalbe. Apelacioni sud zaista mora da primeni strogu nepristrasnost među strankama u skladu sa članom 9 ZKP. Samim tim, zahtev treba da se odbije kao neprihvatljiv. Ukoliko R.R. ili njegov branilac dopune njegovu žalbu u kasnijoj fazi, tom dopunom bi se zaobišao rok za podnošenje žalbe prema članu 380(1) ZKP i sprečilo bi se Tužilaštvo da delotvorno koristi svoje pravo na odgovor iz člana 388(2) ZKP. Samim tim bi trebalo da se odbaci.

55 – Što se tiče tačke 1 optužnice, apelacioni tužilac je mišljenja da iako nije dokazano van razumne sumnje da su okrivljeni imali saznanja da će druga lica u grupi koristiti svoje oružje i početi da pucaju u konvoj policajaca, dokazano je van razumne sumnje da su zaista imali saznanja u pogledu činjenice da su druga lica u grupi imala u svom posedu napunjeno oružje i samim tim mogućnosti da bi oružje moglo da se koristi u ovoj situaciji. Takođe je prilično jasno da bi moguće korišćenje oružja u ovakvoj situaciji vrlo verovatno moglo dovesti do teških telesnih povreda ili u najgorem slučaju smrti lica koja putuju u policijskom konvoju. Samim tim je mišljenje apelacionog tužioca da su okrivljeni postupili iz nehata i izvršili krivično delo pomaganje/saučesništvo u ubistvu iz nehata E.Z. ili pomaganje u izazivanju teških telesnih povreda E.Z. putem nehata/nemara.

56 – Što se tiče tačke 4 optužnice, druga barikada ne može da se posmatra izolovano od prve barikade i potonjeg pucanja. Skup događaja se mora posmatrati u celosti. Jasno je da su napadači ometali službenike Policije Kosova primoravajući ih da stanu kod dve barikade i onda pucajući u njih. Saglasno tome, nema smisla da se smatra da je druga barikada bila puki „pasivni otpor“ bez upotrebe sile. Druga barikada sama po sebi bila je jedan od mnogo elemenata korišćenih od strane napadača da ometaju, silom, policijske službenike. Upotreba sile je posvedočena korišćenjem dve barikade, nesakrivenim neprijateljstvom koju je grupa pokazala prema policijskim službenicima i neposrednim kasnijim pucanjem. Jasno je da su obojica okrivljenih pripadali naoružanoj grupi koja je silom ometala službenike Policije Kosova. Iako njihova uloga ne može da se jasno odredi od uloge drugih, njihova uloga je

neodvojiva od uloge grupe napadača. Svojim pukim učešćem u grupi oni su bitno doprineli izvršenju krivičnog dela ometanje službenih lica u obavljanju službenih dužnosti. Samim tim su ispunjeni zahtevi člana 23 KZK.

57 – Što se tiče žalbe M.V., apelacioni tužilac tvrdi da je Osnovni sud ispravno ocenio i obrazložio kredibilitet izjava svedoka B. i svedoka F.U.. Prema opštem načelu žalbenog postupka Apelacioni sud mora da dodeli marginu poštovanja činjenica utvrđenih od strane pretresnog veća koje je u najboljem položaju da oceni dokaze (Apelacioni sud, PAKR 1122/2012, presuda od 25. aprila 2013. godine). Standard koji Vrhovni sud uopšteno primenjuje jeste „ne remetiti nalaze pretresnog veća osim ako dokazi na koje se sud oslanjao ne bi bili prihvaćeno od strane bilo kog razumnog tribunala činjenica ili kada je njihova ocena bila u potpunosti pogrešna (Vrhovni sud, AP-KZi 84/2009, 3. decembar 2009, paragraf 35; Vrhovni sud, AP-KZi 2/2012, 24. septembar 2012, paragraf 30). U ovom predmetu branilac je pokazuje da je pretresno veće donelo blatantno netačan zaključak činjenice u vezi sa svedočenjima svedoka B. ili svedoka F.U. toliko nepravičan i nerazuman da čini zloupotrebu diskrecionih ovlašćenja.

58 – Odluka o krivičnoj sankciji bi trebalo da se izmeni u skladu sa kaznama predviđenim u KZK za delo pomaganje u ubistvu iz nehata ili pomaganje u nanošenju teških telesnih povreda i ometanje službenih lica u vršenju službenih dužnosti. Kazne izrečene protiv okrivljenih za isključivo krivično delo za koje su osuđeni i kažnjeni neopravdano su blage i nisu u skladu sa odredbama članova 64 i 65 KZK *pari materia* članova 73 i 74 KZ 2013.

59 – Žalbe odbrane se uopšte ne bave pitanjem iako su žalbe takođe podnete po osnovama koje se odnose na odluku o krivičnoj sankciji.

III. Nalazi apelacionog veća

A. Sastav veća

60 – Veće utvrđuje da se ovaj predmet definiše kao „tekući“ u skladu sa definicijom datom u članu 1 A Zakona o jurisdikciji, izboru predmeta i dodeljivanju predmeta EULEX sudijama i tužiocima na Kosovu br. 03/L-053, izmenjenog i dopunjenog zakonima br . 04/L-273 i 05/L-103 (u daljem tekstu: Zakon o jurisdikciji). Odlukom od 30. juna 2017. godine (SSK br. 229/2017), SSK je odlučio da veće bude sastavljeno od dvoje sudija EULEX-a i jednog

lokalnog sudije i da će predsedavajući sudija biti EULEX sudija. Veće je samim tim ispravno sastavljeno.

B. Važeći proceduralni zakon

61 – Veće utvrđuje da tokom postupaka u ovom predmetu rukovodi ZKP jer je optužnica podneta 8. maja 2014. godine, drugim rečima nakon što je ZKP stupio na snagu 1. januara 2013. godine (član 545(1) ZKP).

C. Prihvatljivost žalbi i odgovora

62 – Shodno članu 380 (1) ZKP ovlašćena lica mogu podneti žalbu protiv presude u roku od petnaest (15) dana od dana uručenja primerka presude.

63 – Presuda je uručena EULEX tužiocu 14. februara 2017. godine. EULEX tužilac je podnela svoju žalbu 27. februara 2017. godine. Žalba EULEX tužioca je podneta u roku od 15 dana dozvoljenih ZKP-om i od strane ovlašćenog lica. Žalba EULEX tužioca je samim tim prihvatljiva.

64 – Presuda je uručena okrivljenom M.V. dana 11. februara 2017. godine i njegovom braniocu A.L. 14. februara 2017. godine. Žalba je podneta 24. februara 2017. godine od strane branioca za okrivljenog. Žalba M.V. je podneta u roku od 15 dana dozvoljenih ZKP-om i od strane ovlašćenog lica. Žalba M.V. je samim tim prihvatljiva.

65 – Presuda je uručena okrivljenom R.R. 14. februara 2017. godine i njegovom braniocu Ž.J.15. februara 2017. godine. Predlog naslovljen žalba je podnet 1. marta 2017. godine, u roku, a branilac je prekinuo taj predlog rekavši „dostaviću obrazloženje žalbe u drugom podnesku“. Međutim, poslednji podnesak, koji sadrži razlog, nosi datum 15. mart i onda je podnet Sudu 11. aprila 2017. godine i branilac je isti naslovio *dopuna žalbe* (sa datim akcentom), dajući obrazloženje žalbe. Veće je mišljenja da žalba podneta 1. marta 2017. godine nije u saglasnosti sa zahtevima utvrđenim za prigovore i zahteve za pravne lekove u članu 376 ZKP jer joj nedostaje obrazloženje.

66 – Žalba je podneta pravovremeno i od strane ovlašćenog lica ali je sud odbacuje tako što je neće razmatrati zato što nije u skladu sa pravnim zahtevima utvrđenim u zakonu, shodno članovima 376 (1.1.4 i 1.1.7) i (4) ZKP, 379 CPC, 382 (1.2) i članu 398 (1.1) i (3 – zajedničko utvrđivanje svih žalbi po istoj presudi).

Odluka o „odbijanju“ bi značila da je presuđeno po meritumu žalbe podnete 1. marta 2017. godine uprkos tome što njeno obrazloženje nije postojalo u to vreme. To bi bio jedan način (da je sud prihvatio) da se zaobiđu rokovi.

Kao što je rečeno, nedostajalo je obrazloženje (branilac je lično izjavio da će lično dostaviti kasnije, što je bilo moguće ali samo unutar roka, do kraja radnog vremena). U samoj žalbi ne postoji obrazloženje koje se odnosi na opis relevantnih činjenica i pravnih osnova za lek, prema članu 376 (1.1.4 i 1.1.7) ZKP. Prema stavu 4 ovog člana „neće biti razmotren nijedan prigovor ili zahtev koji nije u skladu sa ovim članom“ (naglašeno članovima 379 i 382 ZKP).

67 – Žalba je jedva sadržala pravne osnove bez ikakvog njihovog obrazlaganja. Samim tim, kao što je objašnjeno i shodno članu 376(4) ZKP, veće neće razmotriti ovaj zahtev za pravnim lekom. Štaviše, dopuna žalbe – uključujući i obrazloženje žalbe – iako su datirani na 8. mart, podneta je 11. aprila 2017. godine i sama po sebi je zakasnela shodno članu 380(1) ZKP. Iz ovih razloga ovo veće odbacuje žalbu ne neće je razmatrati.

68 – Veće želi da doda da vremenski rok za žalbu protiv presude prema članu 380(1) ZKP ne može da se zaobiđe podnošenjem „blanko žalbe“ i kasnijim podnošenjem dopune žalbe sa opisom činjenica i pravnih osnova. Ovakva procedura nije u skladu sa članovima ZKP koji se tiču žalbenog postupka i samim tim ne može biti prihvaćena.

69 – Žalba M.V. je uručena EULEX tužiocu 1. marta 2017. godine i EULEX tužilac je na vreme podneo odgovor 6. marta 2017. godine (388(2) ZKP). Žalba R.R. je uručena EULEX tužiocu 6. marta 2017. godine i EULEX tužilac je pravovremeno podneo odgovor 7. marta 2017. godine (388(2) ZKP). Odgovori EULEX tužioca su samim tim prihvatljivi.

E. Nalazi po meritumu

E1. Zakonska zastarelost i apsolutna zabrana gonjenja

70 – Neosporna je činjenica da su se događaji opisani u optužnici odigrali 26. jula 2011. godine i da je policija odmah nakon incidenta pokrenula istragu.

Apelacioni sud *po službenoj dužnosti* proglašava apsolutnu zabranu krivičnog gonjenja u pogledu obojice okrivljenih za krivična dela u tački V [Ugrožavanje javnog saobraćaja opasnim postupcima ili sredstvima, opisana i kažnjiva članom 299(1) KZK u vezi sa članom

23 KZK *pari materia* član 380(1) KZRK u vezi sa članom 31 KZRK] član 299(1) u vezi sa članovima 90(5) KZK, 91 (1 i 6) KZK i odbacuje optužbu u vezi sa ovim krivičnim delom, shodno članovima 362(1) i 363(1.3) ZKP, jer je period zakonske zastarelosti istekao 26. jula 2017. godine.

71 – Zaista, navedeno jasno krivično delo je kažnjivo kaznom zatvora do 3 godine, što vodi do perioda od 3 godine utvrđenog u članu 90(1.1.5) „Osim kada je drugačije navedeno ovim zakonikom, krivično gonjenje ne može biti započeto nakon što su protekli sledeći periodi: Tri godine od izvršenog krivičnog dela za koje je zaprećena kazna zatvora od preko godinu dana“ i član 91(6) KZK, koji predviđa da se krivično gonjenje zabranjuje u bilo kom slučaju (dat je akcenat) u kom je proteklo vreme dvostruko duže od vremena za zakonsku zastarelost (apsolutna zabrana krivičnog gonjenja).

72 – U ovom predmetu, imajući u vidu kazne u zakoniku na snazi to vreme i u proglašenom važećem zakoniku, ne postoji osnova da se razmatra najpovoljniji zakon jer bi rezultat bio isti kada bi se primenili članovi 106 i 107(8) KZRK.

Radnje su se odigrale 26.07.2011. i saglasno tome apsolutna zabrana gonjenja je nastupila 26.07.2017. što dovodi do odbijanja ove optužbe, sadržane u tački V.

73 – Druga krivična dela za koja se okrivljeni terete, sledeći istu logiku kao što je napred objašnjeno, relevantne kazne i važeće odredbe, nisu dostigla zakonsku zastarelost.

E2. De Minimus grešaka u presudi (član 371 ZKP)

74 – EULEX tužilac tvrdi da presuda Osnovnog suda nije napisana u skladu sa članom 369(2) ZKP jer zapisničar nije potpisao presudu. Prema članu 371(1) ZKP, stranke imaju mogućnost da traže odvojeno rešenje za ispravljanje svih netačnosti koje su možda nastale. Sud takođe može ispraviti te greške u slučaju da su predmet žalbe shodno članu 371(2) ZKP. Ovo veće je mišljenja da je nedostatak potpisa zapisničara u presudi Osnovnog suda samo manja formalna greška bez ikakvog efekta na sadržaj presude, kojoj može da doprinese činjenica da u različitim pravnim sistemima u Evropi uopšte nema zapisničara, već sam sudija priprema i potpisuje presudu.

75 – Samim tim ovo veće utvrđuje da kada se spis predmeta vrati Osnovnom sudu u Mitrovici zapisničar (koji je još uvek zaposleni EULEX-a) će potpisati originalnu presudu i datirati je u skladu sa datumom kada se to desi, nakon određivanja od strane ovog Suda.

76 – Imajući u vidu datum presude, EULEX tužilac je mišljenja da je ona pogrešno datirana i protivno članu 369(1, 2) i članu 370 (2) ZKP. Veće je saglasno sa Tužilaštvom u tom pogledu: pismena presuda jeste datirana na 21. novembar 2016. godine ali presudi nedostaju informacije kada je pismena presuda sastavljena. Ovaj nedostatak međutim ne dovodi do poništaja presude ili odluke da se predmet pošalje na ponovno suđenje. Umesto toga, to je još jednom *de minimus* greška koja može da se ispravi jer potpada pod delokrug člana 371 „nedostaci u vezi sa formom pismene presude“, koje shodno stavu 2 istog člana može da ispravi Apelacioni sud.

77 – Bilo je moguće ustanoviti datum kada je kompletirana (jer je objavljena na održanoj javnoj sednici) jer je bilo potrebno da se presuda prevede. Prema informacijama (koje će biti unete u spis predmeta) koje je dostavio Osnovni sud u Mitrovici, na zahtev ovog Suda, presuda je poslata na prevod 7. februara 2017. godine i to je datum koji će se smatrati i original treba da se saglasno tome ispravi (datira).

E 3. Pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja – Delokrug apelacionog pregleda

78 – Veće napominje da obojica, EULEX tužilac i branilac A.L., ovaj drugi kao branilac M.V., osporavaju presudu u pogledu navodno pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

79 – Ovo veće je svesno standarda da su standardi apelacionog pregleda izvedeni iz, i do neke mere odražavaju, ograničene uloge žalbenog suda u višestepenom sudskom sistemu. Kao opšte pravilo, apelacione sudije se prvenstveno bave ispravljanjem pravnih grešaka koje su učinili niži sudovi, razvojem zakona i postavljanjem presedana koji će voditi buduće predmete. Suprotno od toga, sudijama osnovnog suda je poverena uloga rešavanja relevantnih činjeničnih sporova i da utvrđuju kredibilitet u vezi sa izjavama svedoka jer oni vide i čuju svedoke dok svedoče. Činjeničnim nalazima pretresnog sudije se dodeljuje veliko poštovanje jer je sudija predsedavao pretresom, čuo svedočenje i ima najbolje razumevanje dokaza kao celine.

80 – Samim tim, bez obzira na ograničenja ili slučajeve kada je potrebno da se uzmu novi dokazi ili da se ponove ranije uzeti, zbog pogrešnog ili nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja [videti član 392(1) ZKP – i u slučaju nepotpunog utvrđivanja to takođe zavisi od vrste činjenica i vrste dokaza potrebnih da se isti utvrde, ili ne], Apelacioni sud treba da pođe od

činjeničnog stanja prema prvostepenoj presudi i da oceni njeno obrazloženje u svetlu dokaza predstavljenih tokom glavnog pretresa i relevantnih zapisnika sadržanih u spisu predmeta.

81 – Standard apelacionog pregleda činjeničnog određivanja utvrđen je u članu 386 ZKP. Ovaj član potvrđuje da nije dovoljno da se pokaže navodna greška ili nepotpuno utvrđivanje činjenice od strane pretresnog veća. Radije, budući da zakonik o krivičnom postupku zahteva da se pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja odnosi na „materijalnu činjenicu“, žalilac takođe mora da utvrdi da se pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje zaista odnosi na materijalnu činjenicu, tj. ključno je za donetu presudu.

82 – Samo kada postoje relevantne (ili koje nisu *de minimus*) greške u utvrđenim ili neutvrđenim činjenicama, protivrečnosti između činjenica, relevantna nedovoljnost činjeničnog stanja [ili, kako je formulisan član 403(1) ZKP, „pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje“], ili nedostaje, protivrečno je ili upitno obrazloženje u pogledu relevantnih činjenica, viši sud može da uzme nove dokaze ili da ponovi već uzete dokaze.

83 – Sledeći gore navedeno mi sada citiramo član 386 (1 i 2) ZKP, „činjenično stanje je pogrešno utvrđeno kada je sud neku odlučnu činjenicu koja je predmet dokazivanja pogrešno utvrdio, ili kada je sadržaj spisa, zapisnika o ispitanim dokazima ili tehničkih zapisa *ozbiljno* (dodat je akcenat) uticao na ispravnost ili pouzdanost utvrđivanja odlučne činjenice. (...) Nepotpuno je utvrđeno činjenično stanje ako sud nije utvrdio odlučnu činjenicu“.

84 – Ova pravila objašnjavaju sudsku praksu koju je Apelaciono tužilaštvo citiralo kao primer.

Zaista, osim neslaganja sa zaključkom koji se odnosi na klasifikaciju druge barikade, da je ista predstavljala samo „puki pasivni otpor“, Apelacioni tužilac sam tvrdi „opšte je načelo apelacionih postupaka da Apelacioni sud mora da da marginu poštovanja nalazu činjenica do kojeg je došlo pretresno veće jer je pretresno veće u najboljem položaju da oceni dokaze (Apelacioni sud, PAKR 1122/2012, presuda od 25. aprila 2013. godine). Standard, koji Vrhovni sud uopšteno primenjuje, je «ne remetiti nalaze pretresnog veća osim ukoliko dokazi na koje se pretresno veće oslanjalo ne bi bili prihvaćeni od strane bilo kojeg razumnog tribunala činjenica ili kada je njihova ocena bila potpuno pogrešna» (Vrhovni sud, AP-Kzi 84/2009, 3. decembar 2009, paragraf 35; Vrhovni sud AP-KZi 2/2012, 24. septembar 2012, paragraf 30)” – Široka margina poštovanja je takođe potvrđena od strane Vrhovnog suda u ranijim predmetima „*poštovati ocenu od strane pretresnog veća o kredibilitetu svedoka*

tokom suđenja koji su se lično pojavili pred njima i koji su lično svedočili pred njima. Nije prikladno da Vrhovni sud Kosova obori ocenu pretresnog veća o kredibilitetu tih svedoka u slučaju da ne postoji zdrava osnova da tako postupi“.

85 – Ovo veće je našlo da su činjenice koje je ustanovio prvostepeni sud tačne i ispravno ustanovljene i obrazložene, omogućavaju objektivnom posmatraču da sledi logiku koja je u osnovi takve činjenične odluke. Međutim, biće dodata neka dodatna upućivanja u obrazloženje činjeničnog stanja.

86 – Branilac A.L. u ime okrivljenog M.V. tvrdi u svojoj žalbu da svedočenje svedoka F.U. nije bilo pouzdano i da presuda Osnovnog suda sadrži greške jer se zasniva na tim dokazima. Štaviše, ceo postupak prepoznavanja sproveden u policijskoj stanici nakon incidenata bio je ispunjen propustima i samim tim prepoznavanje okrivljenog M.V. koje je obavio svedok F.U. nije sprovedeno u skladu sa članom 255 PKZK i samim tim njegovo svedočenje uopšte ne bi trebalo da se smatra prihvatljivim.

87 – Ovo veće je saglasno sa analizom koju je sproveo pretresno veće Osnovnog suda jer je Osnovni sud primetio da je svedok F.U. video, uočio i kasnije prepoznao na foto albumu sliku M.V. kad jedno od lica na barikadi postavljenoj da se zaustavi konvoj Policije Kosova.

88 – Procedure su poštovane, jer vidimo iz različitih vođenih zapisnika (videti zapisnik od 5. avgusta 2011. godine i 26. januara 2012. godine), od njega je prvo tražen oda pruži opis, obavešten je o prirodi dela, da ne mora da prepozna nikog i sud nije našao povredu zakonskih zahteva. Takođe je jasno poklapanje između opisa i odabranih fotografija.

89 - Što se tiče toga što je bila fotografija broj 1, ništa ne sprečava svedoka da izabere bilo koju fotografiju, da je bila fotografija broj 6 onda bi argument bio da je bila poslednja fotografija u svakom albumu? Nema potrebe reći da je argument bez merituma...da je postojala neka sumnja onda sud naglašava da je i u foto albumu 2 bila fotografija broj 1 i svedok nije prepoznao to lice.

90 – Obojica okrivljenih su prepoznati od strane svedoka iako su im dodeljena drugačija imena, da je lagao kako bi ih okrivio onda bi on promenio način na koji ih je oslovljavao...Upravo suprotno, svedok je objasnio detaljno kako ih je prepoznao iz prošlosti, da ih je poznavao iz okruženja, da je zaustavio R. nekoliko dana pre toga i „S.“ (V.) sa

benzinske pumpe, dodajući dodatne detalje kako je navedeno u zapisnicima – i tokom pretresa je on objasnio da je ime okrivljenog V. saznao iz medija.

91 – Takođe, tokom pretresa je on puno puta dao iskren i jednostavan odgovor rekavši „ne znam“, ponavljajući da mu imena ne idu najbolje i ostajući pri ranijim izjavama, da ljudi kod barikada nisu nosili maske i da takođe nisu imali oružje.

92 – Na kraju, što se tiče njegovog ponašanja tokom suđenja, sud ne vidi problem što se svedok žali na tretman, što se ne oseća dobro i što je ročište moralo da se prekine. Često se čuje od različitih ljudi, da oni koji su pozvani (oštećena lica, svedoci, itd.) da budu u sudu smatraju da se prema okrivljenima najbolje postupa. Ukoliko se predviđa da se prema okrivljenima postupa dobro tokom suđenja i da se njihova prava poštuju, takođe je istina da ista zabrinutost kod drugih učesnika ponekad nije vidljiva. Svedok se osećao loše i neprijatno i ročište nije moglo da se nastavi, to je sve.

93 – Veće takođe napominje da je svedok F.U. učestvovao u policijskim istragama 26. i 29. jula i 5. avgusta 2011. godine i 26. januara 2016. godine. Svedok U. je prepoznao okrivljenog M.V. u svojoj izjavi datoj policiji 5. avgusta 2011. godine. Kasnije, u svojoj izjavi pred sudom dana 20. januara 2015. godine, svedok U. je potvrdio svoje ranije izjave date u istrazi takođe uzimajući u obzir i prepoznavanje. Na kraju, svedok F.U. je saslušan pred pretresnim većem Osnovnog suda 20. septembra i 10. oktobra 2016. godine i svedok F.U. je potvrdio u svojoj izjavi ranije prepoznavanje okrivljenog M.V..

94 – Svedok je zaista kredibilan i nema većih nepodudarnosti između njegovih različitih izjava. Da je lagao kako bi okrivio okrivljene zašto konkretno ova dvojica okrivljenih a ne drugi? – Sud bi mogao da postavi pitanje...i zašto onda reći da oni nisu imali oružje ili da nisu bežali u šumu kada je pucnjava počela? Što se tiče broja ljudi koje je on video na barikadi, još jednom, nije ključna razlika u načinu na koji su date izjave u ovom pogledu, u stanju da prepozna 4 lica od onih prisutnih, video je više od 5 lica, više od 5 sve ukupno 10 i tu je moglo biti između 10 i 15 lica (izjave date različitih datuma nisu protivrečne).

95 – Što se tiče pozitivnog prepoznavanja okrivljenog V., oba puta (saslušanje 5. jula 2012. godine i tokom glavnog pretresa) svedok je rekao isto, on je bio veoma aktivan u gestikulisanju i znao ga je sa benzinske pumpe.

96 – Pored toga, veće se poziva na analizu Osnovnog suda o pouzdanosti svedočenja svedoka F.U. i postupka prepoznavanja¹. Pored toga, ovo veće je saglasno sa zaključkom Osnovnog suda koji je našao da je svedočenje svedoka F.U. relevantno i iskreno.

97 – Ovo veće takođe skreće pažnju na činjenicu da je Osnovni sud temeljno analizirao „nepodudarnosti“ u izjavama svedoka F.U. i uzelo ih je u obzir prilikom donošenja zaključka o dokaznoj vrednosti njegovog svedočenja.

98 – U zaključku ovo veće je mišljenja da nisu date nikakve osnove u žalbi M.V. koje bi navele ovo veće da oceni pouzdanost svedočenja svedoka F.U. drugačije od onoga kako je to učinilo pretresno veće Osnovnog suda. Drugim rečima, odbrana nije dala ovom veću argumente kojima bi održalo da dokazi na koje se oslanjalo pretresno veće ne bi bili prihvaćeni od bilo kog razumnog tribunala činjenica ili da bi ocena bila u potpunosti pogrešna u pogledu kredibiliteta svedoka F.U..

99 – Veće je mišljenja da su navodi odbrane u pogledu navodnog neodgovarajućeg postupanja u vezi sa prepoznavanjem okrivljenog M.V. tokom policijske istrage nakon incidenta 2011. godine lišeni merituma, kao što je ranije objašnjeno. Ovo veće napominje da je predsedavajući sudija Osnovnog suda u Mitrovici doneo rešenje 18. jula 2014. godine kojim se odbijaju prigovori okrivljenog M.V. na dokaze, uključujući i prigovore na prihvatljivost svedočenja svedoka F.U., protiv kojeg okrivljeni nisu uložili žalbu u to vreme. Na kraju, prema zapisniku sa glavnog pretresa, na početku ponovljenog suđenja predsedavajući sudija i stranke u postupku su se usaglasili o tome koji će svedoci biti saslušani tokom ponovljenog suđenja. Pored toga, dogovoreno je koje izjave sa prvog glavnog pretresa će samo biti pročitane u zapisnik bez potrebe da se ti svedoci ponovo saslušaju na ponovljenom suđenju.

100 – U skladu sa proceduralnim zakonom, sledeći član 259(1) Zakonika o krivičnom postupku, okrivljeni je imao mogućnost da izjavi prigovore na dokaze navedene u optužnici pre glavnog pretresa. Član 249(5 i 6) navodi da (5) svi dokazi protiv kojih nije izjavljen prigovor će biti smatrani prihvatljivim na glavnom pretresu, osim ukoliko sud po službenoj dužnosti ne odluči da bi prihvatanje dokaza predstavljalo kršenje prava zagarantovanih okrivljenom prema Ustavu Republike Kosovo i (6) svaka strana može izjaviti žalbu na

¹ Presuda Osnovnog suda na strani 37 napadnute presude u verziji na engleskom jeziku.

odluku prema stavu 3 ovog člana. Žalba se izjavljuje u roku od pet (5) dana od prijema pismene odluke.

101 – Veće napominje da nijedan prigovor nije izjavljen protiv dokaza pre glavnog pretresa u ponovljenom suđenju i da Osnovni sud samim tim nije doneo odvojeno rešenje kojim se dopuštaju ili isključuju neki dokazi u predmetu. Umesto toga, na početku glavnog pretresa u ponovljenom suđenju, dogovoreno je koji dokazi i koje svedoke su stranke želele da budu prisutni tokom glavnog pretresa. Veće dalje smatra da su navodi koje je iznela odbrana u vezi sa propustima u postupku prepoznavanja lišeni merituma i samim tim ne dovode veće da utvrdi da bi prihvatanje ovog dokaza predstavljalo povredu prava zagarantovanih okrivljenom Ustavom Republike Kosovo.

102 – Iz napred navedenih razloga, kako je objašnjeno, veće smatra da su navodi odbrane vezano za pouzdanost svedoka F.U. i navodi u vezi sa postupkom prepoznavanja sa foto albuma i navodnom povredom člana 255 PKZK bez merituma.

103 – Pored toga, vredno je pomenuti da je suština svedočenja F.U. potkrepljena od strane drugih prisutnih svedoka, policajaca – ne prijatelja ili poznanika (kao svedoka odbrane) koji su se temeljno sećali detalja iako se konteksti izjava u pogledu kretanja okrivljenog R. nisu poklapali sa tehničkim podacima koje su dale antene – kao vrlo dobro naglašene od strane prvog stepena. Isto važi i za vidljivost iz unutrašnjosti vozila: kao što prvostepeni sud dobro primećuje, vozilo ima dozvolu za vožnju na javnim putevima.

104 – Što se tiče svedoka B. (na ročištu održanom 15. septembra 2016. godine dogovoreno je da se pročita prethodna izjava, od 27. februara 2015. godine) Sud nema relevantnih argumenata da doda jer se prvostepeni sud time na odgovarajući način pozabavio. Svedok B. i F.U. nisu bili na istom mestu u isto vreme, oni u bili očevici drugačijih trenutaka jednog događaja.

105 – Takođe pokušaji da se stvori neverovatnoća ili protivrečnosti u presudi – bilo da je vidljivost iz unutrašnjosti vozila, bilo da je distanca koju mladić može da prođe pešice ili trčeći i koliko je potrebno...kao da je udaljenost od 674 metara u stvari kilometara, bilo da su podaci koji su dati u alibiju nasuprot tehničkih podataka koje su dale antene – bez merituma su. Povodom ovoga, videti strane 33-36 napadnute presude u verziji na engleskom jeziku, koje bi trebalo da se pročitaju zajedno sa napred izjavljenim.

Takođe, Tužilaštvo je saglasno (str. 15/16 verzije na engleskom jeziku) sa obrazloženjem utvrđenih činjenica.

E4. Analiza tačaka počevši od utvrđenih

106 – Branilac M.V. tvrdi da nije bilo pouzdanih dokaza kojima bi se pokazalo da je okrivljeni V. učestvovao u kriminalnim radnjama opisanim u tački 4 optužnice.

107 - I tužilac EULEX-a i apelacioni tužilac predlažu Apelacionom sudu da optužene R. i V. proglase krivim za ometanje službenog lica u vršenju službene dužnosti, kažnjivo po članu 316(1) i (3) KZK i članu 409(1) i (2) KZRK.

108 – Ovo veće primećuje da je pretresno veće Osnovnog suda zaključilo da dokazani postupci optuženih nisu uključivali upotrebu sile, pretnje ili ozbiljne pretnje, kako je to propisano članom 316(1) i (3) KZK i članom 409(1) i (2) KZRK. Međutim, sudsko veće Osnovnog suda utvrdilo je da su dokazani postupci optuženih uključivali primoravanje Kosovske policije da se zaustave na barikadi, odbijanje da se povinuju naređenjima Kosovske policije da se oslobodi put, uz gestikulaciju na ofanzivan i vulgaran način i vikanje na Kosovsku policiju. Tako je Osnovni sud zaključio da su optuženi krivi za učestvovanje u grupi koja sprečava službeno lice u obavljanju službenih aktivnosti, kažnjivo po članu 318(1) KZK ².

109 – Imajući u vidu činjeničnu procenu Osnovnog suda, ovo veće je svesno standarda razmatranja odluke. Nakon pregleda sudskih spisa, veće ne može utvrditi da bi dokazani postupci optuženih uključivali išta više ili manje od onoga što je Osnovni sud utvrdio da su počinili. Veće se stoga u potpunosti slaže sa činjeničnom procenom koju je obavilo pretresno veće Osnovnog suda.

110 – Veće dalje navodi da se žalba optuženog V. zasniva na tvrdnjama da nema dovoljno dokaza koji bi ukazali na njegovo učešće u ovim akcijama i da svedočenje svedoka F.U. nije

² U osporenoj presudi ponegde se javlja ista greška u kucanju prilikom pominjanja ove odredbe, kada se pominje "stav 2" – a iz presude je očigledno da se govori o stavu 1, pošto je stav 2 otežavajuća okolnost "vođa grupe koja vrši krivično delo iz stava 1 ovog člana biće kažnjen kaznom zatvora od jedne do pet godina" a nijedan od optuženih nije proglašen krivim zato jer je bio vođa, pošto to nije utvrđeno presudom. Ovo se smatra greškom u pisanju "broja", prema članu 371 (1 i 2) ZKP.

pouzđano. Što se tiče ovih navoda i gore opisanog standarda razmatranja odluke, ovo veće zaključuje da je procena koju je sproveo Osnovni sud u pogledu pouzđanosti svedočenja svedoka F.U. dovoljna. Štaviše, odbrana M.V. nije iznela relevantno obrazloženje kako bi Apelaciono veće smatralo drugačije. Prema tome, žalba M.V. se odbija u pogledu tačke 4 optužnice.

111 – U vezi žalbe tužioca EULEX-a i predloga apelacionog tužioca u pogledu pravne kvalifikacije krivičnog dela u tački 4, ovo veće odbija ove predloge na osnovu sledećeg.

112 - Član 316(1 i 3) KZK, koji je bio na snazi u vreme incidenta, propisuje da (1) Ko god, silom ili pretnjom da će neposredno da primeni silu, ometa službeno lice u obavljanju službenih dužnosti koji su u delokrugu njegovih ovlašćenja ili ga, koristeći ista sredstva, prinudi da obavlja službene dužnosti biće kažnjen zatvorom od tri meseca do dve godine i (3). Kad je krivično delo opisano u stavu 1 ili 2 ovog člana izvršeno protiv službenog lica koje obavlja svoju dužnost održavanja javne bezbednosti, bezbednosti Kosova ili javnog reda ili hvatanja izvršioca krivičnog dela ili čuvanja lica lišenog slobode, izvršilac će da bude kažnjen zatvorom od tri meseca do pet godina. Član 409(1 i 2) KZRK navodi da (1) Svako lice, koje silom ili ozbiljnom pretnjom, omete ili pokuša da omete, službeno lice u obavljanju zvaničnih dužnosti, ili ga, koristeći ista sredstva, primora da obavi zvaničnu dužnost, kazniće se kaznom zatvora u trajanju od tri (3) meseca do tri (3) godine i (2). Svako lice koje učestvuje u grupi lica koja zajedničkom delatnošću ometaju ili pokušaju da ometaju službeno lice u obavljanju službenih dužnosti ili ga, koristeći se istim sredstvima, primoraju da obavi zvanične dužnosti, kazniće se novčano ili kaznom zatvora u trajanju do tri (3) godine. Dok, član 318(1) KZK navodi da (1) Ko god učestvuje u grupi lica koja zajedničkom radnjom sprečava ili pokuša da spreči službeno lice u obavljanju službene dužnosti ili ga na sličan način prinudi na obavljanje službenih dužnosti biće kažnjen za učestvovanje novčanom kaznom ili zatvorom do tri godine.

113 – Kao što je objašnjeno ranije, ovo veće se slaže sa činjeničnom procenom Osnovnog suda. Na osnovu žalbe tužilaca EULEX-a i predloga apelacionog tužioca, jedina stvar o kojoj treba presuditi je da li su dokazani postupci optuženih uključivali bitne elemente člana 316(1, 3) KZK (naime upotrebu sile ili pretnju od neposredne primene sile) ili člana 409(1, 2) KZRK (naime upotrebu sile ili ozbiljne pretnje). Pre svega, ovo veće primećuje da dokazani postupci optuženih uključuju primoravanje Kosovske policije da se zaustavi na barikadi,

odbijanje da se povinuje naredbi Kosovske policije da se oslobodi put, gestikuliranje rukama na ofanzivan i vulgaran način i vikanje na Kosovsku policiju. Ovo veće smatra da nije dokazano da je ijedan od optuženih koristio bilo kakvu silu za vreme dok su protestovali na barikadi i učestvovali u protestu. Prema tome, veće predlaže da se obavi procena da li se dokazani postupci optuženih mogu kvalifikovati kao pretnja da će neposredno primeniti silu ili kao ozbiljne pretnje, shodno relevantnim članovima. Ovo veće je saglasno da je cela situacija na (drugoj) barikadi blokirala put i da se nisu poštovale naredbe policije da se isti oslobodi, uz uvrede gestikulacijom prstima i vikanjem.

114 – Međutim, ne postoji utvrđena činjenica (ili dokaz koji bi to podržao) da su navedeni optuženi izneli bilo kakve ozbiljne pretnje ili pretnje od neposredne primene sile prema Kosovskoj policiji. Dokazani postupci optuženih se prema tome ne mogu kvalifikovati na način na koji to član 316(1, 3) KZK i član 409(1, 2) KZRK propisuju zato jer nedostaju osnovni elementi. Stoga se žalba tužioca EULEX-a i predlog apelacionog tužioca odbijaju u vezi sa ovim tvrdnjama. Osporeno (od tužilaštva) korišćenje izraza “pasivni otpor” možda nije najbolji mogući izraz, ali zaista objašnjava shvatanje suda, ovog suda i bilo kog objektivnog posmatrača, o tome šta su optuženi radili (učestvovali u): opstrukciji (ne u “aktivnom” napadu) na prolaz policijskog konvoja.

115 – Veće se dalje slaže sa presudom Osnovnog suda u vezi kvalifikacije počinjenog krivičnog dela koju je dao Osnovni sud (osim saizvršilaštva, kao što ćemo kasnije videti). Osnovni sud je tačno utvrdio činjenice a takođe se i veće Apelacionog suda slaže da se dokazani postupci optuženih V. i R. kvalifikuju kao krivično delo “učestvovanje u grupi koja sprečava službeno lice u obavljanju službenih aktivnosti”.

E5. Tačke 1-3 – Saizvršilaštvo i pomaganje

116 – Tužiteljka EULEX-a u svojoj žalbi tvrdi da Osnovni sud nije primenio koncept saizvršilaštva u presudi u vezi sa tačkama 1-3 optužnice. Tužiteljka navodi da su optuženi delovali u saizvršilaštvu shodno definiciji člana 23 KZK i člana 31 KZRK i da su svojim postupcima značajno doprineli izvršenju ovih krivičnih dela.

117 – Apelacioni tužilac delimično podržava žalbu tužiteljke EULEX-a tvrdeći da optužene treba proglasiti krivima za čin pomaganja/saučesništva u ubistvu iz nehata E.Z. ili pomaganje u nanošenju teških telesnih povreda E.Z. iz nehata/nemara.

U vezi tačkaka I, II, III

118 – U vezi tačkaka 1, 2 i 3, ovo veće je saglasno sa činjeničnom procenom koje je donelo pretresno veće Osnovnog suda. Ne postoji direktni ili indirektni dokazi koji dokazuju da je uslov delovanja ispunjen u ovim tačkama u pogledu optuženih R. i V..

119 – Veće dalje primećuje da Osnovni sud nije dalje nastavio sa procenom koncepta saizvršilaštva nakon što je utvrdio da uslov delovanja nije mogao biti utvrđen u pogledu optuženih. U žalbi tužiteljke EULEX-a tvrdi se da – kao i u optužnici – da su oni optuženi za saizvršilaštvo u tačkama 1, 2 i 3 pošto su značajno doprineli krivičnim radnjama u ovim tačkama. Prema tome, ovo veće predlaže da se izvrši procena tvrdnji u vezi saizvršilaštva i da li se optuženi mogu smatrati krivično odgovornima u tačkama 1, 2 i 3 na osnovu navodnog saizvršilaštva.

120 –Članovi 23 KZK (i 31 KZRK ³) definišu saizvršilaštvo na sledeći način: “*Kada dva ili više lica zajednički izvrše krivično delo tako što učestvuju u izvršenju krivičnog dela ili u značajnoj meri doprinesu njegovom izvršenju na bilo koji drugi način svako od njih je odgovorno i biće kažnjeno kako je propisano za dato krivično delo*”. Prema ovim članovima elementi saizvršilaštva su sledeći: množina osoba, učešće u izvršenju ili pružanje odlučujućeg doprinosa koji je važan i bez kojeg krivično delo ne bi bilo izvršeno ili ne bi bilo izvršeno na planiran način, i spremnost da se izvrši krivično delo kao svoje (zajednička namera). Saizvršilaštvo je oblik izvršenja kada nekoliko lica, gde svako od njih ispunjava tražene elemente kao počinioca, svesno i voljno počine određena krivična dela. Suprotno pomagaču ili podstrekaču, saizvršiocu ne učestvuju u delu koje je izvršilo drugo lice. Saizvršilac učestvuje u svom postupku, dok pomagači i podstrekači učestvuju u nečijem drugom postupku.

³ Neke reference u vezi komentara na KZRK u vezi ovog pitanja, teoretske prirode, su primenjive.

121 – Saizvršilaštvo je izuzetno složen koncept, podložen različitim doktrinalnim pristupima; onaj obuhvaćen članom 31 KZK je veoma širok⁴. U najočiglednijem i jasnom obliku saizvršilaštva mora postojati prethodna i istinita saglasnost, dok se u drugim oblicima ovaj “sporazum” može samo **podrazumevati [naglašeno]**⁵, ali, u oba slučaja, gde “učestvuju” ili “značajno doprinose” i dalje mora dovesti do objektivno zajedničkog doprinosa izvršenju istog krivičnog dela⁶; stoga se zahteva da se u svetlu činjenica može zaključiti da su pojedinci želeli da izvrše **isto** krivično delo (što podrazumeva znanje o krivičnom delu, o planu, najmanje), da dat rezultat može biti postignut kao posledica njihovog postupanja / propusta, ali nije neophodno da svi saizvršiocu učestvuju u svim izvršnim radnjama.

122 – Shodno tome, nema potrebe za izričitom saglasnošću, jer će **svesna saradnja** u postupcima drugih⁷ kako bi se izvršilo, ili dovršilo, krivično delo, biti dovoljna za saizvršilaštvo. Saizvršilaštvo postoji, bez obzira na činjenicu što nije postojala izričita saglasnost, kada okolnosti u kojima je pojedinac delovao ili propustio da deluje ukazuju na to da je bilo implicitnog sporazuma. Ovaj implicitni sporazum je zasnovan na postojanju svesne volje za saradnjom, ocenjen je u svetlu zajedničkog iskustva. Dakle, ako je u nekim događajima sporazum bio eksplicitan, sačinjen i unapred dogovoren, u drugim događajima ako nije bio određen onda se barem podrazumevao, udruživanjem u izvršenju u datoj fazi. To je slučaj “**sukcesivnog saizvršilaštva**”. Sukcesivno saizvršilaštvo postoji u slučajevima kada se nekom drugom licu pridruži lice koji vrši krivično delo i, njegovim ili njenim postupcima, učestvuje u izvršenju tog krivičnog dela⁸, ali postupci takođe može biti nečinjenje, “Saizvršilaštvo u krivičnom delu izostankom delovanja prikazano je u slučajevima gde su dva ili više lica dužna da preuzmu neku radnju ali je ne preduzimaju”⁹. To je takođe i slučaj

⁴ Na isti način, videti tačku 1 komentara na član 31 KZRK. O “objektivnoj i subjektivnoj vezi”, tačke 6 i 7 [“6. Objektivna veza je kada svaki saradnik treba da preduzme postupak kojim doprinosi izvršenju krivičnog dela. Svi postupci preduzeti od strane saradnika bez obzira da li su preduzeti u isto vreme i na istom mestu, trebaju da budu povezani među njima i usmereni da postignu iste rezultate, kako bi izazvale određene posledice. Drugim rečima, posledica krivičnog dela treba da bude zajednički rezultat delovanja svih saradnika. 7. Subjektivna veza je kada su svi saradnici svesni da će učestvovati u vršenju određenog krivičnog dela, i da će zajedno postupati na različite načine (...)].

⁵ Videti tačku 18A, *ukratko*, komentara na član 31 KZRK, “na osnovu ovih rezultata da se saizvršilaštvo može izraziti čak i u slučajevima kada nije postojao prethodni sporazum ali da je u međuvremenu, tokom izvršenja, do istog došlo. U vezi postojanja saizvršilaštva zakonodavac ne predviđa sporazum kao neophodan uslov”.

⁶ Videti tačke 15 i 16 komentara na član 31 KZRK, “(...) zajedno počine njihovo zajedničko delo, gde svako od njih da važan doprinos bez kojeg krivično delo ne bi bilo postignuto ili ne bi bilo dovršeno (...). Doprinos svih je važan deo ostvarenja kriminalnog plana. Doprinos jednog ispunjen je doprinosom ostalih a svi oni su odgovorni za celokupno izvršeno krivično delo”.

⁷ Videti tačku 19 komentara na član 31 KZRK o konceptu “neophodnog saizvršilaštva”.

⁸ Videti tačku 22 a) komentara na član 31 KZRK.

⁹ Videti tačku 22 c) komentara na član 31 KZRK.

kada se radnje sastoje od činjenja i nečinjenja, a nečinjenje može biti, u slučaju graničnih službenika, kada ne ispunjavaju svoje dužnosti.

123 - Konačno, saizvršilaštvo je jedan od elemenata u krivičnom zakonu i ne zahteva ili implicira da su svi ostali bitni elementi pri izvršenju krivičnog dela budu *ipso facto* primenjivi na sve saizvršioci, što znači da to nužno ne implicira da svi bitni elementi i okolnosti koji se mogu naći u slučaju jednog saizvršioca, da se isti mogu produžiti i primeniti na sve saizvršioci (modalitete izvršenja krivičnog dela, olakšavajuće i otežavajuće okolnosti, itd.); kamen temeljac je uvek na nivou svesnosti, namere i individualne odgovornosti – videti, na primer, u tom pogledu, član 27 KZK (ili član 36 KZRK) “Granice krivične odgovornosti i kazne za saučesništvo: (1) Saizvršilac je krivično odgovoran u granicama svog umišljaja ili nehata, dok će lice koje podstiče ili pomaže izvršenje krivičnog dela da bude smatrano odgovornim u granicama svog umišljaja”.

124 – U svetlu napred navedenog, tužilaštvo je u pravu kada tvrdi da u saizvršilaštvu nije potrebno da svi saizvršioci učestvuju u istim radnjama ili propustima da deluju, ili ne deluju istovremeno (“učešće optuženih (...) ne zahteva od njih da imaju oružje već da su značajno doprineli izvršenju tih krivičnih dela”), ali to je deo doktrinalne konstrukcije saizvršilaštva.

125 - Pitanje, srž problema je u tome što bitne činjenice nisu utvrđene kao takve, nije utvrđeno da li su optuženi na neki način bili odgovorni ili čak uključeni (da ne kažemo da su znali) u pucnjavu koja je nažalost dovela do smrti, i bez toga nije moguće uzeti u obzir saizvršilaštvo onako kako je protumačeno u krivičnom zakoniku, član 23, “kada dva ili više lica zajednički izvrše krivično delo tako što učestvuju u izvršenju krivičnog dela ili u značajnoj meri doprinesu njegovom izvršenju na bilo koji drugi način svako od njih je odgovorno i biće kažnjeno kako je propisano za dato krivično delo”.

126 – Uzimajući u obzir da je ovo veće saglasno sa činjeničnim nalazima Osnovnog suda, ovo veće će dodatno obrazložiti o tome da li se prisustvo optuženih na barikadi može kvalifikovati kao saizvršilaštvo u krivičnom delu u tačkama 1, 2 ili 3 ili onako kako je to predstavio apelacioni tužilac sledeći gorenavedenu doktrinu. Ovo veće prvo zapaža da je Osnovni sud pravilno utvrdio da su optuženi krivi za učestvovanje u grupi koja sprečava službena lica tokom protesta na barikadama protiv Kosovske policije, prema presudi Osnovnog suda. Prema svedočenjima nekoliko svedoka pripadnika Kosovske policije koji su

bili na licu mesta, optuženi koji su učestvovali u protestima na barikadama nisu bili naoružani. Prema zapisniku sa glavnog pretresa i presudi Osnovnog suda Svedok B. je izjavio da je video raspodelu oružja i municije i da su ljudi u blizini skladišta u selu Varage imali oružje. Pucnjava je počela nakon što je Kosovska policija počela da razbija barikadu a demonstranti su se povukli u šumu. U stvari, nigde u presudi nije rečeno (i niko nije pokrenuo to pitanje u žalbama) da je jedan od njih ili obojica optuženih otišla u šumu.

127 – Ovo veće želi da razjasni da su optuženi protestujući počinili protiv Kosovske policije zasebnu radnju vezano za pucnjavu koja se dogodila nakon što Kosovska policija počela da razbija barikade a demonstranti se povukli, uprkos tome što je iz hronološke perspektive gledano, pucnjava počela nakon barikade i protesta. Pošto nema apsolutno nikakvih dokaza o postupcima optuženih nakon završetka protesta, nemoguće je znati njihovu ulogu u radnjama koje su se dogodile nakon što su se povukli sa protesta. Iako ovo veće smatra da postoji velika mogućnost da su optuženi u određenoj meri znali za vatreno oružje i činjenice da su ostali demonstranti bili naoružani, nije dokazano van opravdanih razloga da bi optuženi bitno doprineli pucnjavi koja je prouzrokovala smrt E.Z..

128 – Zbog toga se žalba tužioca EULEX-a odbija u ovom delu pošto se element saizvršilaštva ne može utvrditi u odnosu na tačke 1, 2 i 3 u pogledu oba optužena.

129 – U vezi predloga apelacionog tužioca, veće se poziva na ono što je rečeno o činjeničnim nalazima koje je obavio Osnovni sud o saizvršilaštvu, i dalje podseća da je Pomaganje definisano članom 25(1 i 2) KZK i to: (1) Ko god sa umišljajem pomogne drugome u izvršenju krivičnog dela biće kažnjen kako je propisano u Članu 65(2) ovog Zakona. (2) Pomaganje u izvršenju krivičnog dela obuhvata davanje saveta ili uputstava kako da krivično delo bude izvršeno, stavljanje izvršiocu na raspolaganje sredstva za izvršenje krivičnog dela, otklanjanje prepreka za izvršenje krivičnog dela, ili unapred obećanu pomoć u prikriivanju dokaza o izvršenju krivičnog dela, identiteta izvršioca, sredstava kojima je krivično delo izvršeno, ili dobiti proistekle iz izvršenja krivičnog dela. Definicija je gotovo ista kao i u članu 33(1 i 2) KZRK.

130 – Veće odbija predlog apelacionog tužilaštva da optužene treba proglasiti krivim za pomaganje/saučesništvo u ubistvu iz nehata E.Z. ili za pomaganje u nanošenju teških telesnih povreda E.Z. iz nehata/nemara. U vezi napred navedenog, ne postoje dokazi o radnjama koje

su počinili optuženi nakon njihovog povlačenja s protesta. U svetlu činjenica i dokaza ne može se utvrditi da bi optuženi u značajnoj meri doprineli pucnjavi koja se dogodila nakon što su se demonstranti povukli niti da su pomagali u pucnjavi kako je to opisao apelacioni tužilac. Samo učešće na protestu pre pucnjave ne može se tumačiti na način da su optuženi trebali znati da će učešće na barikadi puta rezultirati pucnjavom. Dalje, ovo veće ne može kvalifikovati radnje optuženih na način na koji bi optuženi bili proglašeni krivima za krivična dela počinjena iz nehata. Kao što je ranije rečeno, protesti i pucjava su odvojene radnje, i nemoguće je povezati optužene sa pucnjavom kao izvršioce, saizvršioce ili pomagače.

131 – Bez izričitog izražavanja, oblik krivične odgovornosti kao takav nije utvrđen u domaćem krivičnom zakonu, tužilaštvo u stvari prati logiku koja se odnosi na udruženi zločinački poduhvat (UZP) u svom trećem obliku. Udaljava se od (apstraktne) grupe, povezuje različite događaje koji su se dogodili i želi da proširi krivičnu odgovornost za svaki postupak na ostale pojedince, *rectius*, na optužene koji su optuženi i proglašeni krivim za izvršenje jednog krivičnog dela u vezi sa određenim postupkom u kontekstu događaja koji su se dogodili kritičnog dana. Apelacioni tužilac se poziva na *pomaganje pri ubistvu iz nehata ili pri izazivanju teških telesnih povreda*, ali takva pravna konstrukcija / i činjenice koje je podržavaju, ne samo da nisu u optužnici (iako sud može slobodno da se uključi u različitu kvalifikaciju činjenica), već su takođe izrađene bez činjenične osnove koja se odnosi na *mens rea* optuženih koja bi to podržala.

Pozabavimo se onda navedenim UZP i njegova 3 oblika, u skladu sa analizom međunarodnog običajnog prava žalbenog veća MKSJ.

1) Svi saoptuženi, delujući u skladu sa zajedničkim planom, poseduju istu zločinačku nameru; na primer, formulisanje plana među saizvršiocima da se ubije, kada, sprovodeći u život taj zajednički plan (čak i ako svaki od saizvršilaca izvršava različitu ulogu u okviru plana), oni svi ipak imaju nameru da ubiju. Objektivni i subjektivni preduslovi za pripisivanje krivične odgovornosti učesniku koji nije, ili se ne može dokazati da je, izvršio ubistvo su sledeći: (i) optuženi mora dobrovoljno učestvovati u jednom aspektu zajedničkog plana (na primer, izvršiti nefatalni nasilni čin nad žrtvom, ili pružiti presudnu pomoć saizvršiocima ili pomagati njihove aktivnosti); i (ii) optuženi, čak i ako lično ne izvrši ubistvo, mora ipak nameravati taj rezultat.

Ovaj oblik UZP spada u “klasičnu” konstrukciju saizvršilaštva kao načina učešća ili saradnje.

2) Tu je opisan kao prvi oblik, i utvrđeno je da je služio onim predmetima u kojima su krivična dela navodno bila izvršena od strane članova vojnih ili administrativnih jedinica, kao na primer onih koji su upravljali koncentracionim logorima i sličnim “sistemima”: [“tri uslova koje je tužilaštvo identifikovalo kao neophodna da bi se utvrdila krivica u svakom predmetu: (i) postojanje organizovanog sistema zlostavljanja zarobljenika i izvršenja raznih zločina za koje se tereti; (ii) svest optuženog o prirodi tog sistema; i (iii) činjenica da je optuženi na neki način aktivno učestvovao u sprovođenju tog sistema, to jest da je ohrabrivao, pomagao i podržavao ili u svakom slučaju učestvovao u ostvarenju zajedničkog zločinačkog plana. Izgleda da je nekoliko optuženih proglašeno krivim izričito na osnovu tih kriterijuma. Ova kategorija predmeta (koja očigledno nije primenjiva na činjenice iz ovog predmeta) je zapravo jedna varijanta gore razmatrane prve kategorije. Optuženi su, kada su proglašeni krivima, smatrani saizvršiocima u zlostavljanju zbog njihovog objektivnog “položaja autoriteta” u sistemu koncentracionog logora i zato jer su imali “moć da paze na zatvorenike i učine njihov život zadovoljavajućim” ali to nisu učinili”. Čini se da je u ovim predmetima zahtevani *actus reus* bilo aktivno učešće u sprovođenju sistema represije, jer se to moglo zaključiti iz položaja autoriteta i specifičnih funkcija koje je svaki optuženi imao. Element *mens rea* se sastoji od: (i) poznavanja prirode sistema i (ii) namere da se unapredi uzajamno usklađeni način zlostavljanja zatvorenika. Važno je napomenuti da bi se, u ovakvim slučajevima, potrebna namera takođe mogla zaključiti iz položaja nadležnosti osoblja logora] ¹⁰.

Što se tiče oblika učešća ili saradnje u krivičnom delu, članovi 23 do 26 KZK *pari materia* članova 31 do 36 KZRK, takvo činjenje ili nečinjenje, postupci, očigledno moraju biti u skladu sa jednim od oblika propisanih zakonom.

3) Karakteristično je za uobičajeni oblik kriminala da teži ka cilju sprovođenja postupka ponašanja u kojem jedan ili više saizvršilaca izvrše delo koje je, iako van uobičajenog oblika, prirodna i predvidiva posledica primene tog oblika, posledica izvršenja UZP (objektivni element ili *actus reus*) a da je optuženi (subjektivni element, o “stanju svesti”, ili *mens rea*) bio svestan toga (da je sporno ili počinjeno krivično delo moguća posledica izvršenja UZP, i da je učestvovao znajući to): “Ono što se traži je stanje svesti u kome je neka osoba, iako nije nameravala prouzrokovati izvesni rezultat, bila svesna da će akcije grupe najverovatnije dovesti do tog rezultata, a ipak je svojom voljom pristala na taj rizik. Drugim riječima, traži

¹⁰ Videti str. 88, 89 presude Žalbenog veća u predmetu Gotovina et al.

se takozvani dolus eventualis (u nekim nacionalnim pravnim sistemima zvan "smotreni nehat")"¹¹. Ukratko, potrebno je sledeće **(i)** Množina lica. Udruženi zločinački poduhvat postoji onda kada više lica učestvuje u ostvarenju zajedničkog zločinačkog cilja. Nije potrebno da lica koja učestvuju u zločinačkom poduhvatu budu organizovana u neku vojnu, političku ili administrativnu strukturu. Ona se moraju konkretno identifikovati, na primer, imenom ili kategorijom, odnosno grupom kojoj pripadaju. **(ii)** Zajednički cilj koji predstavlja ili uključuje počinjenje krivičnog dela predviđenog (...). Da li postoji treći oblik UZP-a zavisi od toga da li je prirodno i predvidivo da izvršenje UZP-a u prvom obliku dovede do počinjenja jednog ili više drugih krivičnih dela predviđenih Statutom. Osim namere tražene za prvi oblik, za treći oblik mora se dokazati da je optuženo lice pristalo na rizik da bude počinjeno neko drugo krivično delo predviđeno Statutom koje, nije deo zajedničkog zločinačkog cilja, ali ipak jeste prirodna i predvidiva posledica UZP. Shodno stavu Žalbenog veća, nije potrebno da zajednički cilj bude unapred dogovoren ili formulisan. To znači da drugo obeležje UZP-a ne podrazumeva pripremno planiranje ili eksplicitni dogovor među učesnicima UZP-a ili između učesnika UZP-a i trećih lica. Osim toga, UZP može postojati i onda kada niko od glavnih počinilaca krivičnih dela nije pripadnik UZP-a ili su to samo neki. Na primer, UZP može postojati i onda kada niko od glavnih počinilaca nije svestan postojanja UZP-a ili njegovog cilja, nego su ih jedan ili više pripadnika UZP-a iskoristili za počinjenje krivičnih dela koja doprinose realizaciji cilja UZP-a. Dakle, "kako bi se učesniku nekog UZP-a mogla pripisati odgovornost za zločine koje su počinile osobe koje nisu učesnici tog poduhvata, mora da se dokaže da se dotični zločin može pripisati jednom učesniku udruženog zločinačkog poduhvata i da je taj učesnik – kada se poslužio glavnim izvršiocom – postupao u skladu sa zajedničkim planom". **(iii)** Učešće optuženog lica u sprovođenju cilja. To obeležje je ostvareno kad je optuženo lice počinilo krivično delo koje je deo zajedničkog cilja (i predviđeno je Statutom). Alternativno, i bez počinjenja nameravanog krivičnoga dela u svojstvu glavnog počinioaca, postupci optuženih mogu ostvariti to obeležje ako uključuju pribavljanje ili pružanje pomoći u izvršenju krivičnog dela koje je deo zajedničkog cilja. Doprinos optuženih UZP-u ne mora, u pravnom smislu, biti nužan odnosno znatan, ali to mora biti barem značajan doprinos krivičnim delima za koja je optuženom utvrđena odgovornost. Što se tiče prva dva obeležja odgovornosti po osnovu UZP-a, zajednički cilj je ono što od množine lica čini grupu odnosno poduhvat, zbog toga što je upravo taj konkretan cilj ono što je zajedničko toj množini. Očigledno je, međutim, da sam

¹¹ Idem, str. 99.

zajednički cilj nije uvek dovoljan za definisanje grupe, zbog toga što se može dogoditi da različite i međusobno nezavisne grupe imaju istovetan cilj. Stoga je interakcija ili saradnja između lica – njihovo – zajedničko delovanje – ono što, uz njihov zajednički cilj, od puke množine lica stvara grupu. Drugim rečima, da bi lica bila zajedno odgovorna za krivična dela počinjena u sklopu UZP-a, mora se dokazati da su ta lica u zločinačkom poduhvatu delovala zajedno na sprovođenju zajedničkog cilja ili da su bila u međusobnom dogovoru”¹².

132 – Nakon ovoga, ponovo kao i uvek, utvrđene činjenice su premise zakona, *da mihi factum dabo tibi jus*, ili “dajte mi činjenice i ja ću vam dati zakon”. Treći oblik UZP, po mišljenju ovog veća, ne može biti prihvaćen van okvira *dolus eventualis*, mogući umišljaj [član 15(3)] i, kao i svi oblici nehata i namere, može se zaključiti iz činjenica (videti član 22 KZRK koji jasno sadrži ovaj princip), takvu normu treba tumačiti zajedno sa uzročnom vezom i odgovornošću za teške posledice (član 14 i 17 KZK)¹³. Iako to možda zvuči nepotrebno zato jer je očigledno, neki recitali i tumačenja 3. oblika UZP, gotovo ostavljaju prostora za objektivnu krivičnu odgovornost, kada se pojedinac može proglasiti krivim za krivično delo počinjeno u korist drugog dela sa kojim je on/ona povezan(a), dokle god se može tumačiti ili smatrati “predviđenom posledicom” potonjeg. Takođe, različiti sistemi su strožiji od drugih kada su u pitanju granice krivične odgovornosti¹⁴.

133 – Kako se ne može utvrditi, osim onog što je gore rečeno, da su optuženi učestvovali u pucnjavi, kao što nije utvrđeno da su na neki način bili uključeni (ili imali saznanja o) drugim radnjama (činjenjem ili nečinjenjem) osim onih koje su utvrđene.

¹² Žalbeno veće u predmetu Gotovina et al.

¹³ U KZRK, odnosno: *Uzročna veza*, “Lice nije krivično odgovorno ukoliko nema uzročne veze između dela ili propusta i posledice” (član 20 KZRK); *Odgovornost za teže posledice*: “Kada izvršeno krivično delo izazove posledice teže od nameranih, i za koje je zakon zapretio težu kaznu, teža kazna se može izreći ukoliko se posledice mogu pripisati nehata izvršioca” (član 24 KZRK), i *Granice krivične odgovornosti i kazne za saučesništvo*: “Saizvršilac je krivično odgovoran u granicama svoje namere ili nehata. Podstrekač ili pomagač u izvršenju krivičnog dela, biće krivično odgovorni u granicama svoje namere” + pitanje okolnosti koje se odnose na nezakovitost ili krivicu jednog od počinitelaca u odnosu na druge ... (član 36 KZRK)”.

¹⁴ Ako jedan od učesnika izvrši zločin koji nije predviđen zajedničkom svrhom ili zajedničkim planom, samo će on/ona snositi krivičnu odgovornost za takav zločin; te zemlje uključuju Nemačku, Holandiju i Portugaliju. Druge zemlje takođe podržavaju princip kojim su, ako lica uzmu učešća u zajedničkom planu za izvršenje krivičnog dela, svi oni su krivično odgovorni za drugi zločin, bez obzira na ulogu koju svako od njih ima, ako jedno od lica koje učestvuje u zajedničkom kriminalnom planu ili poduhvatu počini drugo krivično delo van zajedničkog plana, ali bez obzira, “predvidljivo” – te zemlje uključuju Francusku ili Italiju.

134 - Štaviše, nema nikakvih dokaza da je bilo planirano da se pucnjava na vozila dogodi u svakom slučaju, bez obzira na sve (a to se ne može zaključiti iz raspodele oružja, takođe niko ne zna kome je isto raspodeljeno i ko se nalazio u šumi pucajući). Ono što je poznato je da se pucnjava dogodila kada je policija počela da sklanja automobile, što nas dovodi do pitanja: da je policija odlučila drugačije (na primer, jednostavno da se okrenu i vrata nazad), da li bi došlo do pucnjave? To nije dokazano, što znači, postojanje plana da se izvrši takva pucnjava u svakom slučaju nije predmet optužnice, a nije ni utvrđeno. Da je takav plan postojao, i da su optuženi bili deo istog, onda bi bilo moguće analizirati u kojoj meri bi oni mogli biti odgovorni za teže posledice (lake ili teške telesne povrede, čak i smrt, nastale usled pucnjave na policajce ili vozila sa pojedincima u njima)...

135 – “Objektivna” odgovornost ne postoji u krivičnom pravu; osnovno je načelo da se svaki optuženi smatra krivično odgovornim samo u granicama sopstvene krivice, *nulla poena sine culpa*, i u svetlu toga, ovaj sud skreće pažnju na sledeće odredbe KZK: član 11, Krivična odgovornost, “(1) Lice je krivično odgovorno ako je mentalno sposobno i ako je proglašeno krivim za izvršenje nekog krivičnog dela. Lice je krivo za izvršenje krivičnog dela kad izvrši krivično delo namerno ili iz nehata” (naglašeno) i član 14, Uzročna veza, “Lice nije krivično odgovorno ako ne postoji uzročna veza između činjenja ili nečinjenja i posledice ili ako ne postoji mogućnost nastupanja posledice”, trenutno predviđeno članovima 17 i 20 KZRK.

136 – U vezi svega napred navedenog, u vezi s tačkama 1, 2 i 3, ovo veće se u potpunosti slaže sa ocenom Osnovnog suda i zaključuje da su osnove i tužioca i apelacionog tužioca bez merituma.

U vezi tačke IV

137 – Ovo veće se slaže sa činjenicama i pravnom kvalifikacijom prema članu 318(1) KZK, jer su reference na stav 2 očigledno greške u kucanju, uzimajući u obzir ne samo utvrđene činjenice već i ispravne reference takođe navedene u Osporenoj presudi na stav 1.

138 – Nema potrebe navoditi da su svi počinitelji takvog krivičnog dela na kraju postupili zajednički u okviru konteksta i koncepta grupe, ali razlog za autonomno krivično delo iza koncepta ograničenja ili klasičnog (najjasnijeg oblika koje je ranije navedeno) saizvršilaštva

je bilo da se osigura olakšanje zaštite pravnih vrednosti, s obzirom da je grupa sama po sebi imala drugačiju dinamiku, što povećava opasnost.

Zakonodavne tehnike koje su korišćene mogu biti pod znakom pitanja, na primer, zaštićena pravna vrednost u KZRK nije autonomno krivično delo već je to pre deo opisa krivičnog dela ometanje službenog lica u obavljanju zvanične dužnosti, trenutno drugi stav člana 409 KZRK, ali se ovaj sud ne slaže sa Osnovnim sudom u pogledu toga da učešće u grupi ne zahteva saizvršilaštvo, što je osporilo tužilaštvo: pravni kriterijum koji je primenio Osnovni sud kada je zaključio da su oni počiniooci a ne saizvršiooci, ali ovde se ovaj sud, kao što je već rečeno, ne slaže sa prvostepenim, kada smatra da optuženi nisu postupali u saizvršilaštvu prema članu 23. KZK.

139 – Čin ovog krivičnog dela je učešće u grupi lica [“svako lice koje učestvuje u grupi lica koja zajedničkom delatnošću ometaju (...)”], što je (individualni) čin koji ne implicira saizvršilaštvo u najstrožijem (*stricto sensu*), jasnom i klasičnom obliku saizvršilaštva kako je ranije objašnjeno (eksplicitni plan, koji postoji od početka ili *ab initio*, zajedničko izvršenje ili zajednički doprinos predviđenom kriminalnom rezultatu).

140 – U ovom slučaju, i opet podsećanje na ono što je sud ranije naveo o teoriji saizvršilaštva, ovo je slučaj ako ne eksplicitnog onda barem implicitnog sporazuma o kriminalnom planu, priključivanjem (a možda i od početka) izvršenju krivičnog dela u toku – u pitanju je slučaj uzastopnog saizvršilaštva, kako je to objašnjeno. Shodno tome, treba navesti član 23 KZK, zajedno sa članom 313(1) KZK.

141 – Prema tome, u dispozitivu i izjavi o osnovama gde se optuženi proglašavaju krivim za krivično delo učestvovanje u grupi koja sprečava službeno lice u obavljanju službenih dužnosti prema članu 318 (1) KZK, vezano za član 23 KZK, saizvršilaštvo je učinjeno.

142 – Tužiteljka EULEX-a u svojoj žalbi tvrdi da je Osnovni sud pogrešio u obrazloženju tačaka 5 i 6 zato jer su oba dela različita i odvojena. Obrazloženje Osnovnog suda u pogledu načela očiglednog realnog sticaja, idealnog sticaja i supsidijarnosti je pogrešan.

143 – Osnovni sud je utvrdio da su krivična dela iz tačaka 5 i 6 u sticajnoj vezi jedna s drugima. Štaviše, Osnovni sud je utvrdio postojanje prividnog sticaja na osnovu

supsidijarnosti i da posebno krivično delo (ugrožavanje javnog saobraćaja) prevazilazi opšte krivično delo (izazivanje opšte opasnosti).

Apelacioni sud će nastaviti sa iznošenjem svake tačke pojedinačno.

U vezi tačke V

144 – Krivično delo u pitanju je “Ugrožavanje javnog saobraćaja opasnom radnjom ili sredstvom, opisano i kažnjivo po članu 299(1) KZK u vezi sa članom 23 KZK *pari materia* člana 380(1) KZRK u vezi sa članom 31 KZRK”

Kazna predviđena članom 299(1) KZK određuje opseg moguće kazne do tri godine. Član 380(1) KZRK predviđa istu dužinu kazne zatvora kao maksimalne kazne. Pošto je ovo krivično delo kažnjivo kaznom zatvora u trajanju do 3 godine, to dovodi do primene perioda zastarelosti izvršenja kazne od 3 godine: prema članu 90 (1.5) KZK, “Osim ako u ovom Zakonu nije drugačije propisano, krivično gonjenje ne može da započne nakon protoka sledećih rokova: (...)Tri godine od izvršenja krivičnog dela za koje je zaprećena kazna zatvora duža od jedne godine”, dok prema članu 91(1) “rok zastarevanja krivičnog gonjenja počinje da teče od dana izvršenja krivičnog dela” i, prema stavu 6. istog člana, “Krivično gonjenje je zabranjeno **u svakom slučaju kad protekne dvostruki period zastarevanja** (apsolutna zabrana krivičnog gonjenja)” – naglašenim slovima.

145 – Član 363(1.3) ZKP, navodi da će “presudu kojom se optužba odbija sud izreći ako je (...) istekao period zastarelosti (...)”, zakonska zastarelost i apsolutna zabrana krivičnog gonjenja nastupili su 26. jula 2017. i ovo veće odbija optužnicu u ovom delu, kao što je objašnjeno.

146 - Stoga, Apelacioni sud *ex officio* objavljuje apsolutnu zabranu krivičnog gonjenja obojice optuženih u vezi sa krivičnim delom iz tačke V, prema članu 299 (1) KZK, zajedno sa članovima 90 (1.5) KZK, 91 (1 i 6) KZK i sledećim članovima 362(1) i 363(1.3) ZKP, sud odbija optužbu u vezi sa krivičnim delom.

U vezi tačke VI

Nijedna materijalna radnja koja predstavlja krivično delo nije bila niti može biti utvrđena.

Shodno tome, nije održivo braniti se po žalbi da optužene treba proglasiti krivim za ovo krivično delo.

U vezi sa tačkom VII

147 – EULEX tužilac tvrdi da je u tački 7 optužnice, Osnovni sud pogrešno utvrdio da je opšte mišljenje da masa treba da bude veća od sedam (7), ili najmanje deset (10) lica. Tužilaštvo tvrdi da prema mišljenju Vrhovnog suda od 21. oktobra 2010. godine u vezi sa članom 320. (1) KZK, okupljena masa znači 8 ili više osoba. Odredbe člana 412. KZK 2013. izričito navode da se okupljena masa sastoji od osam ili više lica.

148 – S obzirom da je sada tačka IV prekvalifikovana, a sa kojom se Apelacioni sud slaže, stoga u vezi sa istim ova tačka treba da se razmotri, da se proceni da li postoje činjenice koje se poklapaju sa sastavnim elementima krivičnog dela i da li postoji stvarni sticaj krivičnih dela ili bolje rečeno pravni ili prividni sticaj.

149 – Međutim, pre razmatranja pravnog sticaja i modaliteta istog, prikladnije bi bilo da se napravi razlika u vezi drugih pojmova, idealnog i stvarnog sticaja, s obzirom da su idealni i stvarni sticaj različiti koncepti koji se odnose na *actus reus*, i to da li se jednom materijalnom radnjom, naime činjenjem ili propustom, shodno terminologiji koja se koristi u članu 8. (1) KZRK, (preciznija od one koja se koristi u članu 20. KZRK, gde se stoji „delo“ dok bi „činjenje“ bila adekvatnija reč, nasuprot reči „propust“) izvršeno više od jednog krivičnog dela (idealni sticaj) ili sa više od jedne materijalne radnje (stvarni) izvršeno više od jednog krivičnog dela. Takođe, u oba slučaja, sticaj može biti homogen (istovrsna krivična dela) ili heterogeni (raznovrsna krivična dela), zavisno od toga koja pravna vrednost, krivično delo (krivično-pravna odredba) je izvršeno.

150 – Očito da su utvrđene činjenice i pripisan umišljaj polazne tačke svakog pravnog razmatranja ili leka. Utvrđeno je (i ovaj sud se slaže) da su okrivljeni želeli da učestvuju, da učestvuju u grupi koja sprečava službena lica u obavljanju službene dužnosti – shodno članu 318. (1) ZKP.

151 – Tim rečeno, sada je vreme da se razmotri pravni sticaj krivičnih odredbi, takođe poznato kao prividni sticaj.

Postoje tri oblika prividnog sticaja, i to: apsorpcija (ili konzumpcija)¹⁵, supsidijaritet i specijalitet.

Krenimo sa **apsorpcijom ili konzumpcijom**: Možemo reći da jedno krivično delo konzumira drugo kada vršenje jedne radnje (samo po sebi) predstavlja činjenje jednog krivičnog dela (konzumiranog), ali u slučaju da je to samo deo vršenja (način ili sredstvo, ili radnja izvršenja) težeg krivičnog dela. Odluka o tome za koje krivično delo okrivljeni treba da se proglasi krivim, zavisi će od činjenica, kako u vezi s *actus reus* tako i *mens rea* – u najmanju ruku pripisan, ukoliko nije direktno utvrđen, s obzirom da možemo naći slučajeve gde je teže krivično delo ide van umišljaja, na primer u slučajevima odgovornosti za teže posledice (član 24. KZRK), jer takođe možemo imati slučajeve gde se krivičnim delom manje težine umišlja činjenje težeg krivičnog dela, i to je tipičan primer krivičnog dela nanošenje telesnih povreda koje je apsorbovano (konzumirano) ubistvom (umišljeno).

Što se tiče **supsidijariteta**, isto postoji kada se pridaje zakonska prevlast krivično-pravnoj normi koja sadrži višu kaznu, ali, ako se ne ispuni prag za kažnjavanje ili nisu ispunjeni svi elementi bića krivičnog dela, onda treba primeniti supsidijarno krivično delo (dokle god su ispunjeni svi elementi bića blažeg krivičnog dela – nije potrebno reći...), pošto zakonodavac vidi blaže krivično delo kao „sigurnosni ventil“ kako bi se izbeglo da određena vrste radnje ne oстане nekažnjena – *lex primaria derogat lex subsidiariae*.

Na kraju, **specijalitet** postoji kada naime imamo – prividnu – povredu više od jedne krivično-pravne norme, ali jedna od ovih normi sadrži nešto dodatno u odnosu na drugu u prividnom sticaju. Odluka o odnosu specijaliteta je opšta procena, koji ne zavisi od konkretnog slučaja ili praga kažnjavanja; ne zavisi od procene činjenica, već se oslanja na sistematsko tumačenje i razumevanje zaštićenih krivično-pravnih vrednosti; isti postoji kada je specifičnija ili detaljnija radnja predmet autonomnog krivičnog dela, na primer, ubistvo u odnosu na ubistvo novorođenčadi nakon rođenja, jer ovo poslednje uključuje i ubistvo – *lex specialis derogat generali*.

Za razliku od onoga što tužilaštvo smatra, doktrinarne konstrukcije i teorije nisu ni nerelevantne niti imaju za cilj da zamene zakon, one su sastavni deo krivično-pravne teorije u svetlu čega se krivično-pravne odredbe moraju razumeti i primenjivati.

¹⁵ Bez obzira na poteškoće prevođenja koncepta kontinentalnog prava u doktrini krivičnog prava na stil izražavanja koji bi mogao imati smisla na engleskom (da ne pominjemo da se *Common Law* sistem značajno razlikuje od krivičnih modela kontinentalnog prava, kako nemačkog tako i francuskog, koji su uticali na većinu zemalja) mi ćemo se baviti samo suštinom ove pravne konstrukcije, jer predstavlja i različite vrste modaliteta.

U ovom slučaju, a u vezi sa krivičnim delom iz člana 320. PKZK, ne samo da nisu utvrđene materijalne činjenice u odnosu na većinu radnji koje su sastavni deo ovog krivičnog dela (samo objektivni elementi „ili vrši druga krivična dela teškog nasilja ili pokušaj vršenja takvih krivičnih dela“, mogu se uzeti u obzir, s obzirom da nije sporno da se činjenice ne mogu tumačiti kao da ispunjavaju druge elemente, „kolektivnom radnjom lišava drugu osobu svog života, nanosi tešku telesnu povredu drugoj osobi, izaziva opštu opasnost, u velikoj meri oštećuje imovinu“ – s obzirom da u pogledu ubistva nema krivice, kao što smo već ranije videli), ali i, u vezi sa učestvovanjem u masi koja vrši krivično delo (tačka VII, član 320. PKZK) nasuprot učestvuje u grupi koja zajedničkim delovanjem sprečava ili pokušava da spreči službeno lice u vršenju službene dužnosti (tačka IV, član 318. PKZK), to bi bilo pokriveno načelom specijaliteta, s obzirom da je „specifičnija ili detaljnija radnja predmet samostalnog krivičnog dela“ – grupa lica koja zajedničkim delovanjem sprečava ili pokušava da spreči službeno lice u vršenju službene dužnosti. To je opšta procena, ne zavisi od konkretnog slučaja ili od pragu kažnjavanja; ne zavisi od procene činjenica, već se oslanja na sistematsko tumačenje i razumevanje zaštićenih krivično-pravnih vrednosti, kako što je spomenuto gore. Prema tome, okrivljeni moraju biti oslobođeni ove tačke optužnice.

152 – Štaviše, osim onoga što proizilazi iz ove presude, uključujući i preinačenje prvostepene odluke, ovo veće je zadovoljno činjeničnim i pravnim obrazloženjem koje je dao Osnovni sud.

E 6 Odluka o krivičnoj sankciji

153 – EULEX tužilac i Apelacioni tužilac predlažu da Apelacioni sud preinači presudu Osnovnog suda i shodno tome preinači i odluku o krivičnoj sankciji. Osim toga, Apelacioni tužilac smatra da su krivične sankcije, koje su izrečene okrivljenima za jedino krivično delo za koje ih je Osnovni sud proglasio krivim, previše blage i u suprotnosti sa članom 64. i 65. KZK *pari materia* članom 73. i 74. KZRK.

154 – Branilac M.V. se žalio na odluku o krivičnoj sankciji. Iako tekst i sadržina žalbe nije jasna, razumljivo je da se pobija krivična sankcija i da se od ovog suda traži blaža kazna – u slučaju da se presuda Osnovnog suda, u celini, potvrdi.

155 – Što se tiče određivanja krivičnih sankcija, činjenično stanje mora da se izmeni i dopuni u smislu člana 403. (1), u vezi sa članom 392. *a contrario*, s obzirom da relevantni materijalni dokazi u pogledu istog nalaze u spisu predmeta – period koji se odnosi na obojicu okrivljenih što se tiče perioda za vreme kojeg su se nalazili u bekstvu (s obzirom da je Osnovni sud spomenuo samo u odnosu na okrivljenog R.R.).

156 – Iz registratora o pritvoru moguće je utvrditi da je 11. avgusta 2011. godine EULEX sudija za prethodni postupak izdao nalog za hapšenje R.R. i M.V.. Naime, R. je uhapšen 11. aprila 2014. godine (on je bio u bekstvu 2 godine i 8 meseci), a M.V. je uhapšen 3. februara 2014. godine (on je bio u bekstvu 906 dana, što znači gotovo 2 godine i 6 meseci – kako što je istakao i Osnovni sud.

Što se tiče prethodnog osuđivanja okrivljenog R.R. [relevantno, u smislu člana 64. (1) KZK, zbog kriterijuma „prethodno ponašanje počinioca“ i kao prethodno osuđivanje – s obzirom da je presuda od 11/11/2002), Osnovni sud spominje da je „osuđen za teško krivično delo ubistva“. Istina je da je to bilo ubistvo, ali to je bilo ubistvo iz nehata upotrebom oružja, za koje je osuđen na 9 meseci zatvora, u sticanju sa krivičnim delom pljačke, zbog čega je osuđen takođe na 9 meseci zatvora, te i na jedinstvenu kaznu od 16 meseci zatvora (1 godina i 4 meseca) – presuda može se naći u umetku 15. sudskog registratora II.

157 – Pre nego što krenemo dalje, važno je uzeti u obzir sledeće: uprkos činjenici da je odbijena žalba okrivljenog R.R., povreda krivičnog zakona može se oceniti *ex officio* u sklopu razmatranja od strane Apelacionog suda, u skladu sa članom 387. (1) i 394. (1.4) ZKP. A zašto sud to kaže? – Zato što ako se utvrdi bilo kakva povreda krivičnog zakona u pogledu krivične sankcije, onda bi se trebalo proceniti da li je to „isključivo lična priroda“ okrivljenog M.V., u tom slučaju bi trebalo da se primeni načelo *beneficium cohaesionis* (član 397.).

158 – Sada kada se vratimo na presudu Osnovnog suda, u pogledu otežavajućih okolnosti koja su primenjena na obojicu okrivljenih. Uz dužno poštovanje u pogledu drugačijeg mišljenja, ovo veće se ne slaže s Osnovnim sudom u vezi s činjenicom da su se skrivali od pravde i treće otežavajuće okolnosti, pošto navedeni razlog potpada pod zaštitu pravne vrednosti za krivično delo za koje su okrivljeni proglašeni krivim, učestvovanje u grupi koja sprečava službena lica u obavljanju službene dužnosti, shodno članu 318. (1). Ista činjenica ne može se razmatrati dva puta u različite svrhe, naime u okviru člana 64. ZKP, koji uređuje određivanje krivične sankcije.

159 – Stoga, žalba branioca okrivljenog M.V. se delimično zasniva i u pogledu određivanja krivične sankcije. Shodno tome, ovo veće odlučuje da smanji dužinu kazne izrečene okrivljenom M.V. za tri meseca i njegova kazna se preinačuje, te se sada protiv istog izriče kazna zatvora u trajanju od 1 godine i 3 meseca; period verifikacije ostaje neizmenjen (3 godine).

160 – S obzirom da motiv ovog veća da umanja krivičnu sankciju izrečenu dotičnom okrivljenom nije „isključivo lične prirode“, već pitanje pravnog tumačenja zakona, u tom slučaju se primenjuje načelo *beneficium cohaesionis* (član 397).

Kao posledica toga, konkretna krivična kazna izrečena okrivljenom R.R. će se takođe umanjiti za 3 meseca.

Shodno tome, preinačuje se krivična sankcija protiv R.R. i sada istom se izriče kazna zatvora u trajanju od 1 godine i 9 meseci; period verifikacije ostaje neizmenjen (4 godine). Kao i u pobijenoj presudi, shodno članu 73. (1) KZK, vreme provedeno u pritvoru i lišavanje slobode od 11. aprila 2014. godine do 22. aprila 2015. godine će se uračunati (odbiti) u kaznu u slučaju opoziva uslovne osude.

161 – S obzirom da su EULEX tužioci, uz delimičnu podršku Apelacionog tužioca, žalbom zatražili da se okrivljeni proglase krivim po optužnici i shodno tome preinači izricanje krivične sankcije. Osim toga, Apelacioni tužilac smatra da su krivične sankcije, koje su izrečene okrivljenima za jedino krivično delo za koje ih je Osnovni sud proglasio krivim, previše blage i u suprotnosti sa relevantnim članovima KZK i KZRK.

162 – Međutim, u svetlu onoga što je sad odlučeno u pogledu određivanja krivičnih sankcija i umanjenja istih, ovo veće nije usvojilo žalbu tužilaštva i u pogledu ovih žalbenih navoda, i po tom pitanju istu odbija kao neosnovanu.

163 – Dakle, i kao apstrakt:

– Apelacioni sud, *ex officio*, proglašava apsolutno zastarevanje krivičnog gonjenja protiv obojice okrivljenih u pogledu krivičnog dela iz tačke V, shodno članu 299. (1) KZK, u vezi sa članom 90. (1.5) i 91. (1. i 6.) KZK. Na osnovu člana 362. (1) i 363. (1.3) ZKP, s obzirom da je apsolutni rok zastarelosti istekao 26. jula 2017. godine, sud odbija optužbu u pogledu krivičnog dela iz tačke V. Optužnice.

– Odbacuje se žalba branioca Ž.J. u ime okrivljenog R.R. od 27. februara 2017. godine, kao nedozvoljena, zbog nepoštovanja pravnih uslova utvrđenih zakonom, u smislu člana 376. (1.1.4 i 1.1.7) i (4) ZKP, člana 379., 382. (1.2) i 398. (1.1) i stav 3. (odlučivanje po svim žalbama na istu presudu).

– Usvaja se žalba EULEX tužioca od 27. februara 2017. godine u pogledu postojanja (sukcesivnog) saizvršilaštva u tački IV., u smislu člana 23. KZK.

Preostali deo iste se odbija kao neosnovan.

– Usvaja se žalba branioca okrivljenog M.V. u pogledu povrede krivičnog zakona prilikom utvrđivanja krivične sankcije, usled čega je dužina izrečene kazne umanjena za 3 meseca.

Prestali deo žalbe se odbija kao neosnovan.

– Okrivljenom M.V. preinačuje se krivična sankcija i izriče kazna zatvora u trajanju od 1 godine i 3 meseca; period verifikacije ostaje neizmenjen (3 godine).

– Okrivljenom R.R. preinačuje se krivična sankcija i izriče kazna zatvora u trajanju od 1 godine i 9 meseci – preinačenje zbog načela *beneficium cohaesionis*; period verifikacije ostaje neizmenjen (4 godine). Kao i u pobijenoj presudi, shodno članu 73. (1) KZK, vreme provedeno u pritvoru i lišavanje slobode od 11. aprila 2014. godine do 22. aprila 2015. godine će se uračunati (odbiti) u kaznu u slučaju opoziva uslovne osude.

– Na osnovu člana 398. (1.4), u vezi sa članom 370. (1. i 2.) i 403. ZKP, ispravlja se datum originalne presude u 7. februar 2017. godine, a zapisničar, koji je i dalje EULEX zaposlenik, će potpisati originalnu presudu i na istoj zapisati datum kada se isto dešava, nakon odluke ovog Suda.

– Na osnovu člana 370. (1. i 2.), u prvostepenoj presudi gde piše član 318. (2) KZK, to je tipografska greška umesto koje treba da piše „član 318. (1) KZK“ – u skladu sa poslednjim stavom na strani 39. engleske verzije.

– U izreci presude i obrazloženju gde su okrivljeni proglašeni krivim za krivično delo učestvovanje u grupi koja sprečava službena lica u obavljanju službenih dužnosti iz člana 318. stav 1. KZK, vrši se pozivanje na član 23. KZK, (sukcesivno) saizvršilaštvo.

– Što se tiče preostalog dela, potvrđuje se presuda Osnovnog suda u Mitrovici K. br. 61/2016 od 21. novembra 2016. godine.

Obrazloženje završeno 7. decembra 2017. godine.

Predsednik veća

Jorge Martins Ribeiro
EULEX sudija

Član veća

Krassimir Mazgalov
EULEX sudija

Zapisničar

Timo Torkko
EULEX pravnik

Član veća

Hava Haliti
Sudija Apelacionog suda Kosova

APELACIONI SUD KOSOVA
PAKR 158/17
7. decembar 2017. godine